

„Zkušenosti nám ukazují, že modrovlasí jsou největšími nástroji zla. Pověsit je málo, upalují se. Máme zprávy, že reverend nejčastěji podepisuje popravu modrovlasých. Za čarodějnictví.“

„Víš jistě, že má takovou moc?“

Slabý kouř se změnil v mlhu. Ve tmě se rozsvítily dvě velké červené lucerny. Hexagold sledoval jak se ze tmy nejprve vynořily nozdry, jenž chrlily obrovská oblaka dýmu, pak drakova hlava. Mohutný ještěr se soukal ze svého doupěte, zdálo se že je mnohem větší, než si Hex připouštěl.

„Jak můžete tohle tvrdit,“ ohradil se Hexagold, „Cožpak předem znáte její povahu? Jak můžete zavrhnout člověka, podle vzhledu, ze který nemůže? Podle barvy vlasů!“

Hexagold - Barva vlasů

(1997)

V minulém díle (Hexagold - Vládkyně světa): Hexagold přijímá Kate a ručí za její ochranu. Kolem lidí s modrými vlasy kolují podivné pověsti. Jednou z nich vypráví o tom, že Kate bude budoucí vládkyní světa. Hexagold tomu odmítá věřit a všechny útoky na dívčin život úspěšně odráží. Ale nakonec jí ztratí, když ho čarodějnice Černá dáma obelstí a Kate zajme. Snaží se jí přesvědčit, aby zůstala na jejím zámku, jakmile však všechny pokusy selžou, pokusí se jí zabít. Schopnostmi, kterými dívka oplývá, a které neumí tak dobře ovládat se osvobodí. Hexagold, jenž se trochu děsí této síly se rozhodne, že Kate vystuduje hraničářkou školu a naučí se svou sílu ovládnout.

Tmavé, obrovské a husté mraky zakryly město a z nich se spustil hustý liják. Ulicemi velké metropole se proháněl divoký vítr, který ohýbal stromy, hučel v komínech a zběsile rozhoupával vrzavé vývěsní tabule. Sedláci, řemeslníci, obchodníci, čeledíni, ženy či muži, zkrátka každý v tomhle městě se neodvažoval v takovém počasí vycházet na ulici. Tady v horách se už přihodilo leccos za takové bouře. Hory jsou zrádné. V tuhle nepřijemnou dobu by jste na ulicích nepotkali živou duši.

A přesto...

Nízko nad zemí mezi sudy se zablýskl párek zelených očí. Za malou chvíli se na mokré dlažbě ukázal tmavý kocour. Rychle přeběhl ulici a zůstal pod okapem, aby se vyhnul přímému dešti. Otřásl se zimou a neslyšně popošel k obrovským dřevěným vratům. Zpozorněl. Jeho sluch se teď zaměřoval na jiné zvuky než šum větru, či čvachtání deště. Rozhlédl se, aby sebe ujistil, že je vzduch čistý a pak mrštně zmizel v díře mezi stěnou a vraty.

A přesto...

Ulicemi se rozlehl klapot koňských kopyt. Nabíral na hlasitosti. Ze tmy a mlhy se vynořilo dvojspřežní hnědých koní táhnoucí krytý kočár. Na kozlíku se seděl muž v plášti proti dešti a udržoval koně v pomalém klusu. Minul velká dřevěná vrata, pod kterými před tím proběhlo to černé zvíře a bez většího zájmu pokračoval dál. Klapot utichl. Kočí seskočil z kozlíku, aby mohl otevřít dveře kočáru. Po schůdkách sestoupila vysoká, štíhlá žena, kočí jí ukryl před hustým slejvákem deštníkem. U nejbližšího domu se otevřely dveře, paprsky světla vrhly na dlažbu obrys černé siluety. Hluk deště byl na okamžik přehlušen tamní mluvou. Když pak hlasy utichly, kočí vyskočil zpět na kozlík a klapot kopyt se vytratil v dešti...

A přesto...

Z postranní ulice vyběhla tmavá postava, trochu vyšší než byli lidé v tomhle městě. Za ní vyběhla jiná, o hlavu a půl menší. Byla to záhadná dvojice, vzhledem k tomu, že v prostředí velkého lijáku byly obě postavy suché a dešť se jim bez problémů vyhýbal. Ta větší postava nejdříve zaváhala uprostřed malého náměstí, až pak se vydala k velkým dřevěným vratům. Nad nimi se skřípavě pohupovala vývěska, na níž byl těžko čitelný nápis „Kruh“ a pod tím, ještě nějaké zbytky po jiném slovním spojení. Větší postava zabouchala na vrata a vyčkávala. Po krátké pomlce se velká vrata otevřela jen natolik, aby muž stojící za nimi mohl vyhlédnout ven a prohlédnout si nově příchozí. Zazněla tichá mluva, a když vrátný skončil, vešla dvojice dovnitř.

„Pověz mi,“ promluvila modrovlasá, když se posadila do veliké koupací kádě a namočila si vlasy. Nikdy nebyla zvyklá na luxusní šampóny, mýdlo muselo stačit. „Kdo všechno zasedá v radě kruhu?“

Hraničář Hexagold pomohl dívce promnout vlasy, aby se mýdlo dostalo až ke kořenům a pak ji polil horkou vodou z vědra.

„Devatenáct nejstarších hraničářů, chodců nebo druidů. Každý musí za svůj život vykonat mnoho skutků, aby se stal členem. Jsou to lidé, jenž prošli celý náš kontinent křížem krážem.“

„Chtěl bys taky zasedat v radě?“ zeptala se Kate.

Hexagold se zamyslel. Nikdy netoužil o něčem podobném. Byl spokojen se svým životem, nepotřeboval stoupat po žebříčcích, honit se za dobrodružstvím, vtíravě nabízet druhým pomoc. Kruh mu zajišťoval jistou oblast, část říše, ve které se mohl pohybovat. Proč by usiloval o nějaké mocenské pozice v kruhu?

„Nevím...“ odpověděl. Zadíval se dívce do očí. Jak se za tři roky změnila! Když ji našel, bylo jí devět. Sama by nepřežila týden. Tenhle zkažený svět odsoudil modré vlasy za hranici zla. Mít modré vlasy znamenalo být čarodějnici nebo sluhou samotného d'ábla. Mocní ze všech koutů říše, bohatý šlechtici a knížata pořádali hony za lidmi s modrými vlasy. I on se kdysi těchto výprav účastnil. Kateřina Seddingsonová k takovým lidem patřila. Nad dívkou se slitoval a nabídl jí ochranu. Zapřisahal se dokázat všem, že pověry šířící se světem o modrovlasých jsou lži. Tři roky ji zasvěcoval do tajů hraničářské profese, naučil ji číst ve stopách, znát lesní plody, houby, poznat stromy podle šišek, semen a listů. Naučil ji střílet z luku a lovit malou zvěř. Dokázala si i připravit a uvařit. Tři roky, když si představil, že předtím byla pouhým sirotkem. A dnes ji čekalo přijetí do kruhu hraničářů. Rada musí rozhodnout o každém novém členovi.

„Proč musím předstoupit?“ zeptala se Kate jakoby četla myšlenky, „Říkals, že hraničářství je svobodné povolání.“

„A zůstane nadále. Avšak informace, a ochrana - to je kruh. Být v kruhu znamená být. Kruh mi zajistí všechny prostředky pro tvůj výcvik“

Hexagold si pokusil představit co by se změnilo, kdyby kruh opustil. Kolik je na světě hraničářů? Potřeboval ochranu? A informace? Když se nad tím zamýšlel, zjistil, že by se bez kruhu asi obešel. Ale kruh byla pojistka. Mohl mu pomoci, kdyby se dostal do problémů.

Kate vstala a Hexagold ji osušil ručníkem.

„Tohle si oblékni,“ nařídil jí a podal jí komínek šatů. Tkaná košile, kožená vestička a kalhoty, pak vysoké boty a nezbytné rukavice. Kate si zvykla, že šaty jsou pro chlapce. V přírodě musela být pohyblivá a mrštná, proto šaty měly přiléhat a v žádném pohybu nevadit. A pak, hraničářky jsou spíš výjimkou, a nikdo se nechtěl zabývat dámskými šaty.

„Nezapomeň si zakrýt vlasy,“ připomněl jí hraničář. K tomu účelu měla hnědý šátek. Neměl by vzbudit u členů rady podezření, říkal Hexagold, neboť to byl jeden z mnoha doplňků, který se u hraničářů objevoval, zvláště pak u dívek. Nesměl vyčuhovat ani vlásek.

Chvilé minula a Kate byla oblečená. Skutečně teď připomínala chlapce. Kate se také chovala více chlapecky a její postava byla někdy dost přesvědčivá. Dokud neprojde změnou, která ji učiní ženou.

„Hotová?“ zeptal se Hexagold. Dívka přikývla a její hnědá kukadla se hraničáři zahleděla do očí.

„Půjdeme?“ hlesla.

Vyšli z pokoje. Tam na konci chodby, ze obrovskými dveřmi měla být veliká místnost a tam zasedali členové rady.

Jakmile se dveře od pokoje zavřely, z pod postele zamrkaly dvě zelené lampičky. Kocourek spokojeně zavrněl. Neotálel však déle. Tento starý dům byl protkán myšimi chodbami, každý pokoj byl propojen velkou dírou, kterou se i on snadno protáhl. Hraničáři neměli čas se starat o svůj dům a tím mu usnadnili práci. Jeho úkol musel být dokončen ve velké zasedací síni.

Veliká místnost se nořila do šera. Kolem byly postaveny stoly těsně vedle sebe a za nimi sedělo devatenáct nejstarších hraničářů. Vrásky a četné jizvy zdobily jejich obličej. Každý měl tvrdý výraz ve tváři, tak přísný a odměřený, až z nich šel strach. Ovzduší zůstávalo zahaleno do vážného ticha. Hexagold opatrně vstoupil do síně. Uprostřed se zastavil, ruce složil na prsou ve znamení kruhu a uklonil se. Kate se postavila vedle něj.

„Proč přicházíš chodče Hexagolde a jaké novinky nám přinášíš,“ pronesl vážným a hlubokým hlasem muž sedící uprostřed dlouhé řady stolů. Byl to předseda a zároveň nejstarší člen (hraničáři odcházeli na odpočinek v padesáti letech života). Po levém a pravém boku seděli vždy tři další chodci. Na stranách posedávalo osazenstvo, tvořené druidy a jinými skupinami hraničářů, mezi nimi jeden léčitel.

Otázka, kterou předseda rady položil byla jen formální, k dodržení všech tradičních postupů. Hexagold

měl teď pokleknout na jedno koleno a vyslovit své přání o přijmutí nového člena. Tak také udělal.

„Povstaň a pověz nám něco o nováčkovi. Jaké důvody tě vedly k rozhodnutí, přijmout ji do učení?“

„Vážená rado kruhu. Kateřina z neznámého rodu Seddingsonů jsem našel v ohořelých troskách jednoho sirotčince. Tehdy jsem u ní objevil nadání pro parapsychologické schopnosti, konkrétně pro pyrokinezi a proto jsem se rozhodl zaučit ji v hraničářských umění. Více než tři roky jsme chodili po říši, tak jak mi doporučil kruh. O tom, že má v tomhle směru nadání není pochyb,...“ Hexagold pečlivě vyjmenoval vše co dívku naučil. „Dokáže přežít v drsných podmínkách přírody, pokud se vyhne dravé zvěři. Avšak tři roky jsou málo a její výcvik potřebuje více času, prostoru a odbornost kruhu.

„Tvrdíš, že zvládne pyrokinezi?“ zamračil se mluvčí a zároveň předseda. Hexagold jeho nedůvěru pochopil, neboť začínat s parapsychickými schopnosti není v devíti běžné. Mladí hraničáři si většinou toto nadání uvědomí mnohem později. Mnoho let před tím musí strávit odloučení od lidí a přežívat v hlubokých lesích, daleko od městského pohodlí. Proto je hraničářů pomálu a ne každý se jím chce stát.

„Kateřino, přístup blíž, prosím“ pokynul jí předseda. Dívka uposlechla, cítila však strach. Všichni členové kruhu si ji podivně prohlíželi, v jejich pohledu byla přísnost a kritická odměřenost. Muž sedící uprostřed před ní postavil tlustou a vysokou svíci a dvěma prsty uhasil plamen.

„Tak má milá, teď ukaž co umíš,“ prohlásil, avšak jakmile to dořekl, knot svíce vzplál jasným plamenem. Přítomnými proběhl pocit úžasu. Nastala krátká pauza. Teprve předsedající hraničář ji přerušil.

„To je nanejvýš velice podivné. Pověz mi děvče, jak daleko musíš stát, abys to byla schopná provést.“

Kate bezradně pokrčila rameny: „Nevím, takhle jsem to nikdy nezkoušela“

Dveře, jenž měly uzavírat jediný vchod do místnosti zůstaly přece jen trochu otevřené. To velice uvítalo černé zvíře, jenž se s kočičí mrštností protáhlo dovnitř a tichounce se připlížilo k nohám starého druida, jenž seděl úplně na kraji řady. Nikdo z přítomných si nedával pozor na své myšlenky a to byla pro kocoura ta správná chvíle, jak zničit lidské štěstí, ale zároveň, jak vytěžit moc. Stačila jen malá zrádná myšlenka, aby ten druid získal, byť jen nepatrné, ale určité podezření.

Nejstarší hraničář zatím mluvil s Hexagoldem.

„Žádáš tedy učitele. Koho z nás bys chtěl přednostně?“

„Nemohu si dovolit obtěžovat členy rady a krátiť jejich volný čas, kterého mají už tak málo. Žádám jen jistou podporu od kruhu. Chci být zproštěn povinností ke svému teritoriu a získat neomezený pohyb po celé Ragonii. A v neposlední řadě i finanční pomoc.“

„Chceš tedy pověřit sám sebe,“ shrnul to hraničář napravo.

„Správně,“ potvrdil Hexagold.

Předseda potřásl hlavou, prohlédl si tváře svých členů a pravil: „Rada se poradí, zatím vám můžeme nabídnout nocleh. Zítř ráno vás seznámíme s verdiktem.“

„Bude mi ctí,“ poklonil se Hexagold a otočil se ke dveřím. Ten pohyb už nedokončil, neboť si všiml jak jeden z členů, druid, povstal a promluvil.

„Vážený předsedo, mohu položit chodci jednu otázku?“ Nejstarší hraničář mu pokynul.

„Ptej se, tedy.“

„Chodče Hexagolde, zdá se mi nepřírozené, až podezřelé, že ta dívka má zakryté vlasy. Co zakrývá, odhal nám ji.“

Hexagolda polilo horko a nasucho polkl. Do jeho zraku se zabodl předsedův přísný pohled.

„Učiň, jak bylo řečeno!“

Hexagold cítil tlukot svého srdce. Na dívčích očích uviděl zděšení. Pomalu rozvázal uzel na šátku a ... odhalil jí vlasy ...

Modré vlasy - ne tak modré, jako je obloha či hladina jezera. Barva vlasů byla směs modré a trochu fialové, na okrajích zase do růžova. Navíc se na světle každý vlásek trochu třpytil. To všechno vyvolalo nejprve údiv, posléze však rozhořčení rady kruhu. Předseda prudce vstal a paží ukázal na dveře.

„Ta čarodějnice musí okamžitě ven. Kruh nechce mít s těmito lidmi nic společného,“ křičel. „Jak ses vůbec opovážil žádat nás o přispění, když je to čarodějnice.“

„Jak můžete tohle tvrdit,“ ohradil se Hexagold, „Cožpak předem znáte její povahu. Jak můžete zavrhnout člověka, podle vzhledu, ze který nemůže. Podle barvy vlasů!“ Jeho projev se ztrácel ve hluku, který vytvořilo devatenáct křičících lidí. Nikdo ho zřejmě neposlouchal.

„Už její narození byl zločin!“ pak náhle zaslechl.

„TAK DOST!“ překřičel je, „Tohle že je kruh?“

Kupodivu to pomohlo a hraničáři potichli.

„Tohle je rada kruhu? Tahle banda rasistů? Dělá se mi z vás blbě!“ Hexagold pocíťoval jak jej zaplavuje hněv. Pokračoval ve svém projevu. „Nikdo přece nemá právo brát bez důvodně život druhému.

Cožpak o to kruh nebojuje? Cožpak naše práce není ochrana lidského života? Vše co člověka dnes ohrožuje je většinou opět dílem člověka. Lupiče, loupežníky, ty suďte a popravujte. Zaslouží si oprátku za své činy. Ale ona ještě nic neprovedla, není důvodu ji zavrhnout a posílat na smrt.“

„Zkušenosti, hraničáři, nám ukazují, že modrovlasí jsou největšími nástroji zla. Pověsit je málo, upalují se. Máme zprávy, že reverend nejčastěji podepisuje popravu modrovlasých. Za čarodějnictví.“

„Přece nebudete církvi věřit. Skupině fanatiků, jenž se vypravují pohádky o nějakém ochránci. Nazývají ho všemohoucím“

„Rada se od toho distancuje. Nebude v tomhle směru podnikat žádné kroky. Tobě chodče dávám dvě možnosti. Buď se vzdáš jí a necháš na osudu, aby řídil její kroky životem, nebo odejdeš z kruhu.“ Hraničář si uvědomil, že okolí ztichlo. Rozhodl se jej prolomit co nejdřív.

„Volím druhou možnost,“ uzavřel s konečnou platností. Chytil dívku pevně za ruku a vykročil ke dveřím. Hraničáři za jeho zády se rozhlučeli.

Tmavě černý kocour již dávno nesledoval další dění. Vyběhl na dlažbu a zastavil se. Ze dvora zaslechl štěkot. V jiné části města mu odpověděl další. Postupně se rozštěkali všichni psi ve městě. Odněkud se přirýtila koule plná chlupů, černý kocour jen tak tak uskočil. Postavil se na zadní a zaprskal. Pes se k němu blížil, jeho tesáky se zaleskly. Když se dostatečně přiblížil, sekl ho kocour přes čumák tlapou ozbrojenou ostrými drápy. Pes se stáhnul, natáhl packy dopředu a rozštěkal se. Úzké kočičí oči se zablýskly, ve vzduchu zavoněl ozón, ozvalo se psí zakňučení. Tmavá skvrna využila chvílky, hbitě vyšplhala na plot a odtud na střechu domu.

Malá světlá místnost. Dobře zařízený pokoj. Novomanželské lůžko, toaletní stoleček, skříňky ze vzácného dřeva s uměleckým vyřezáváním, koberec, kůže, po stranách ozdobné stojany na svíčky a na stěnách překrásné a jistě drahé gobelíny. Pokojík stvořený pro dvě zamilované hrdličky, čemuž jistě odpovídala i cena za jednu noc. Protože tuhle nádheru si mohl dovolit jen velmi drahý hotel a pokoj byl asi připraven pro bohaté šlechtice, vévody, či krále.

Vysoká mladá žena v překrásných červených šatech lemovaných nízkou krajkou, procházela po pokoji sem tam. Musela být hodně rozrušená, několikrát se posadila na okraj lůžka, nato zase vstala, aby přistoupila k oknu.

Její šaty zřejmě nepatřily k nejlevnějším, aby však svou krásu ještě zvýraznila nosila kolem krku korále ze vzácných kamenů. Její tvář by se dala popsat slovem roztomilá, ale něco se skrývalo v jejích modrozelených očích. Byla to lstivost a vypočítavost. A na hlavě nosila černou látku, jenž zakrývala všechny vlasy.

Do ticha, jenž bylo přerušováno monotóními kroky, jak žena přecházela po pokoji se ozvalo nehlučné zaškrábání na okno.

„Konečně!“ vydechla žena. Otevřela okno a do pokoje vběhlo černé zvíře. Okolo zavířil proud magie, žena se přitiskla ke stěně. Kocourovi přední tlapy se zvedly a protáhly. Celý jeho tvar se zvětšil a změnila se barva srsti, teď spíš kůže. Kocouří hlava se plynule proměnila v hlavu lidskou. Poté co vítr ustal, zůstal uprostřed pokoje stát nahý muž ve věku nad dvacet pět let. Jeho postava se nedala nazvat silácká, spíš naopak. Ale síla nebyla v jeho případě nutná, protože mocí kterou vládl by si s nejedním silákem hravě poradil. A jeho vlasy měly barvu modrou.

„Tak co?“ hořela žena nedočkavostí.

Nahý muž se mírně pousmál a odpověděl: „Je naše.“

Žena ho objala kolem krku: „Och můj milý, ani nevíš jak jsem ráda, že se to povedlo. Máme další duši, další čarodějku.“

„Víš jistě, že má takovou moc?“

„Jsem si naprosto jistá. Nebožka Černá dáma taky začínala ohněm. A oheň má velikou moc!“

„Větší než láska?“

Nastalo dlouhé ticho. Muž se dlouze díval do jejích jiskrných očí, až nakonec pronesl: „Miluji tě Gil.“

„Já taky Artone“

Bylo ráno. Kate vyběhla do stáje a protáhla se. Za ní vešel Hexagold a hostinský. Ten právě byl u prostřed věty.

„... takového nikde nepořídíš. Vidiš, tady ho mám,“ ukázal na šedivého mohutného hřebce.

„No...“ hlesl Hexagold.

„Za ty peníze, ... co víc si přát. Handlíř ti za tak málo nedá ani chromého.“ Hexagold věděl co si hostinský myslí o stavu jeho financí, ale zdržel se jakýchkoliv komentářů. Teď hlavně potřeboval koně,

aby se co nejrychleji vzdálil z města. Členové rady mu sice slíbili, že se budou od všeho distancovat, ale... Nevěřil jim.

„Kate, nechod' daleko!“ zavolal na dívku.

„Budu na tebe čekat před vchodem na ulici,“ odpověděla a vyběhla ven.

„Mládí se musí prolítat. Má v sobě mnoho elánu.“ prohlásil nestranně hostinský.

„Bude k tomu mít hodně příležitostí, čeká nás dlouhá cesta,“ zabručel Hexagold, nato se otočil na tlustého vousatého muže s pleší na hlavě. „Mimochodem, počítáš s tím, že ponese nás dva?“

Tloušťák mávl rukou. „Chudák nesl těžší. Nechal nám ho tady nějaký bejvalej hrabě. Možná ho stará vyhodila. Tlustej jak vepř. Ožral se jak prase, do němoty, prej ze žalu. Neměl pak čím zaplatit, asi ho ta jeho slepice obrala o všechny jeho peníze. Tak jsem ho vyrazil a koně jsem si pochopitelně nechal. Jó, koně jsou dneska drahý.“

„Tak dobře krčmáři, tady máš měšec. Ale ručíš mi za něj hlavou!“ pohrozil Hexagold.

Kate se ocitla na prašné cestě. Bylo nádherné ráno, sluneční paprsky ozařovaly vrcholky hor, sem dolů do údolí však ještě nepronikly. Díky horám byl vidět jen krátký výsek oblohy, jenž byl politý nebeskou modří a neposkvřen ani mráčkem. A jak krásně voněl vzduch! Lehký vánek, jenž zabloudiv sem do údolí si pohrál s černým šátkem, který Kate nosila na zakrytí vlasů.

Popošla na roh krčmy, aby se porozhlédla po náměstí. Než však si cokoliv uvědomila, něčí ruka jí pevně sevřela, pak jiná jí zacpala pusku, aby ne křičela. Snažila se vytrhnout, ale sevření bylo silné, až bolestivé. Potom jí něco zakrylo oči, zřejmě kus tmavé látky. Nyní už byla kompletně odzbrojená, protože nemohla použít ani svou zvláštní schopnost.

„Pevněji,“ uslyšela ženský hlas, „ať nic nevidí. Tak nám nemůže ublížit.“

Teď věděla, že únosci jsou dva, a jeden z nich je žena. Vlekli jí po zemi, potom po schodech, protáhli ji úzkým otvorem. Posadila se. Snad seděla v nějakém vozu či kočáře, neboť ten se záhy dal do pohybu. Zezadu k ní dolehl klapot koňských kopyt, z čehož odvodila, že seděla zády ke směru jízdy.

Chtěla křičet, únosci jí však uvázali ústa roubkem.

Nemohla se ani hýbat, protože byla svázaná dostatečně pevně.

Nemohla dělat vůbec nic, protože neviděla. Její zvláštní schopnost byla podmíněna zrakem, a tak si dívka pomalu uvědomovala, že jí nezbývá jiná možnost, než... podlehnout.

Dlouho se nic nedělo. Až pak se klapot kopyt změnil v tlumený dusot. Opustili město a vydali se zřejmě po místní cestě. Oknem kočáru dopadl na Katinu pravou tvář sluneční paprsek. Teď už věděla víc. Jejich cíl snad ležel na jih od Loven Sita.

„Kate!“

Hexagold nejdříve cítil zlost, avšak, když se mu nadále nedostávala odpověď jeho zlost pomalu přecházela ve strach. Strach o ní. Stál na náměstí, teď už plně oděn do cestovních šatů a připraven vyrazit. Na zádech měl upevněnou svojí zbraň. V jedné ruce držel uzdu nového koně a druhou měl opřenou v bok. Na pozadí se rýsovaly Dračí hory. Nedaleko od něj si u domku hrál malý chlapec s dřívky. Hexagold přistoupil k němu a zeptal se.

„Neviděl pane,“ odpověděl chlapec a upřeně se zadíval muži do tváře. Byl to nevinný výraz, jaký často vídával u Kate.

„A nikdo jiný tudy nešel?“

Chlapec se zamyslel. „Před chvílí ano, pane.“

„Kdo?“

„Kočár, pane.“

„Kam jel?“ vyzvídal hraničář. Chlapec vstal a rukou ukázal na jih, tam kde se tyčily vrcholky Dračích hor.

Kůň zastavil. Kdosi musel do kočáru nastoupit protože Kate vnímala jeho otřesy. Potom se dal znovu do pohybu. Dlouho se nic nedělo jen dusot kopyt a drncání tvořilo její jediný sluchový vjem. Teď v něm bylo ještě něco jiného ... pocit cizí přítomnosti, avšak příliš slabý, aby ji mohl napovědět.

„Ty si Kateřina, že?“ Její hlas byl sladký. Kate však nemohla odpovědět, tak jen souhlasně kývla hlavou.

„Musíš mi prominout ten únos. Bylo to nutné. Teď už ti ty pouta sundám.“

Náraz světla dívku na okamžik oslepil. Do rukou ji už neškrtla pevně utažená pouta a ústa měla volná. Avšak nezačala křičet, ani se nesnažila utéct, beztak ujeli hezkou dálku od města. Zato si dobře prohlédla ženu.

Byla vysoká, štíhlá. Měla dlouhé, hebké, tmavě červené šaty, jenž měly okraje lemované nízkou kraječkou. Ve tváři byla trochu snědá a oči svou zelenomodrou barvou vyjadřovaly lstivost. I ona měla zakrytou hlavu černým šátkem, tak že nevykukoval ani vlásek. Na krku ve výstřihu se jí třpytil zvláštní amulet, jenž představoval květ modré růže. Natáhla k dívce ruku, Kate instinktivně ucukla.

„Neboj se mě, nic ti neudělám. Mě říkají Gillian,“ pronesla sladce. Kate tedy podlehla a nechala si sundat svůj šátek. Odhalila tak své vlasy - modré vlasy - a rukama si je lehce upravila

„Chudák, bylas sama v té hrozné společnosti.“

Kateřina si ženu dlouze prohlížela a přemýšlela jak na to reagovat. Ta žena určitě něco skrývá, cítila to.

„Mám ale přítele.“

„Dřív nebo později by tě zradil. Teď si mezi svými, pohled,“ řekla a sundala si svou černou pokrývku hlavy. Tím dokázal svoje slova.

„Vy taky...?“

„Ano, a je nás víc. Mnohem víc než si lidé myslí,“ žena sklopila oči, „Taky jsem byla tak malá jako ty a hrozilo mi stejné nebezpečí jako tobě. Právě tenkrát se začal šířit ta historka o modrovlasých čarodějích a čarodějnicích. Že prý se rodí při zatmění, takový nesmysl. Ty zvěsti šířily od církve a sekt. A tak se sešla skupina modrovlasých a založila společnost. Časem se rozrostla, a postavili jsme si město - Bloven. To slovo ve staré mluvě označovalo modrou růži. A tenhle amulet představuje náš znak.“

„Nikdy jsem o takovém městě neslyšela.“

„Nikdo o něm neví. Leží totiž poblíž dračí jeskyně. Ten starý drak dávno zemřel, ale nikdo z lidí se dosud k tomu místu neodvážá přiblížit, protože stále kolují zvěsti o jeho obětech.“

„Ty zvěsti jsou vaše, že?“

„Jsi bystrá děvenko. Bojujeme s náboženskými fanatiky jako s rovným. Používáme stejných prostředků jako oni a vyplácí se to.“ Gil se lokty opřela o kolena a naklonila se blíž k dívce.

„Víš Kateřino, tohle je pro tebe skutečný domov. Domov všech modrovlasých lidí, je chráněn a je svobodný. Až vyrosteš do hezké ženy a bude ti osmnáct let, staneš se plnoprávnou členkou naší společnosti. Vdáš se a budeš mít krásný život. Na strach z upálení tu zůstanou jen matné vzpomínky o tom, že kdysi něco jako strach existovalo.“

„Ale Hex, můj přítel, by mě ochránil,“ namítla.

„Jednou možná, podruhé už ne. Proti jednomu možná, ale pokud se postaví proti církvi, převálcují ho a tobě už nepomůže. Včera si sice měla štěstí, kruh nemá fanatiky příliš v lásce. Podruhé by to nemuselo dopadnout tak dobře.“

Kate vykulila oči: „Jako to víte? Hex říkal, že rozhodnutí rady jsou pro ostatní lid tajné a nesmí proniknout zdi jejich sídla.“

„Milá zlatá, tomu nesmíš věřit. Lidé nenávidí modré vlasy. Budou dělat všechno proto, aby se nás zbavili,“ zamyslela se, „A my jim vyhovíme jen částečně, odejdeme do hor, kde si vybudujeme vlastní království, kde si budou všichni rovni.“

Na malý okamžik se prosadil dusot kopyt a zvuk drncání kočáru, než jej dívka zahнала opět do pozadí.

„Asi vám věřím,“ řekla.

„Naše město je ti otevřeno,“ usmála se Gil, „Dáme ti vše co budeš potřebovat, přátele, vzdělání a já ti dám svou mateřskou péči. Naučím tě ovládat sílu, kterou máš a o které ještě nevíš.“

Hexagold stál na rozcestí, držel svůj hněv a potlačoval strach. Jestli byla pravda co si myslel, pak musela být v tom kočáře, který chlapec zahlídl. Prošel obě části města a kromě ranní ospalosti nenašel nic jiného. Od rána uběhlo několik hodin, než se rozhodl vydat se po prašné cestě k jihu. Ale dračí hory... to je spousta údolí a rozsedlin a v každé je nějaké vesnička nebo usedlost. Ke každé, byť je to jen malá osada, nebo dokonce samota vede jedna cesta. Hledal tedy stopy, tak jak už je jako hraničář zvyklý. Až sem ho zavedly podkovy koňských kopyt a dvě rovnoběžné rýhy v prachu od kol. Zde stopy znenadání končily.

Studený a nenadále silný vítr mu rozčuchal vlasy. Ze šedavé cesty se zvedl prach, jenž počal kroužit ve větším víru. Hexagold to pozoroval a došel mu smysl celého divadla. Nakonec zkusil levou cestu.

Přešlo poledne a odpoledne, nadcházel večer, smrákalo se. Vůz tažen koňmi byl již hodný kus cesty od Loven Sita, největšího města říše. Dusot kopyt se opakoval ve stále stejném rytmu a uspával.

„Budeme tam každou chvíli,“ prohlásila Gillian.

Úzká cesta je vyvedla na široké prostranství. Místo to bylo nepřívětivé až hrůzostrašné. Jeskyně připomínala chřtán netvora, před nímž leželo mnoho kostí a lidských lebek. Kate se zatřásla hrůzou.

„Jen se neboj, kotě. Žádné nebezpečí ti nehrozí“

„A co když ten starý netvor ještě žije?“

Gillian se zasmála. Vystoupili z vozu vydali se k jeskyni. Ještě předtím se Kate seznámila s Artonem.

„Vy máte taky modré vlasy?“ vyzvídala. Arton si na důkaz sundal šátek.

„Mezi námi není nikdo z lidí,“ dodal. Kate pocítila zamrazení. Jako by ona nebyla člověk?

Gil vedla Kate chodbami jeskyně. Dívka nezakrývala obdiv krápníkových ozdob, které tvořily dlouhé rampouchy, ze země vyrůstající hradby a věže či tlusté a hubené sloupy - stalagnáty. Kromě ozvěn kroků, které vydávala trojice se jeskyní rozléhalo kapání vody nasycené vápencem, tvořice tak po dlouhá staletí tu jeskynní nádheru. Hlouběji v jeskyni bylo možné slyšet bublání a syčení podzemí řeky. Kate si uvědomila, že bez znalosti podzemí by jistě v jeskyních zabloudila. Netušila jak daleko již došli, ale byli na cestě dlouho protože Arton již zapaloval druhou pochoděň.

„Tam se podívej Kateřino!“ Gil dívku zavedla do úzké chodby. Udělali jen pár kroků, než se ocitli v křišťálové jeskyni. „Vidíš, tady dole je spousta bohatství. Takových je tu spousta, křišťálových, diamantových, smaragdových.“ Gillianiny oči plály. Pak podala dívce jeden nevelký drahokam. „Schovej si ho. Abys nikdy nebyla sama.“ Kate dar přijala, zabalila si ho do šátku a schovala v kapse.

Vpředu začalo prosvítat denní světlo. Jak se blížili k otvoru, bylo ho čím dál tím víc. Arton uhasil pochoděň. Když prošli úzkou chodbou, otevřela se před nimi široká krajina. Bylo to vlastně obrovské údolí, ze všech stran obehnané ostrými vrchy Dračího pohorí. Středem údolí tekla čirá řeka a kolem ní se kupily domky, chýše, stáje, farmy a obchody. Město nebylo zas až tak veliké, asi jako jedna čtvrt' Loven Síta. Ostatní půda byla rozdělena do ohrad a v nich se pásly ovce.

„Vítej v Blovenu, Kateřino“

„Je nádherné,“ vydechla. „Jak to že nikdo z lidí takové město neobjevil? Je přece dost veliké...“

„Nikomu se nepodaří překonat ostré vrchy Dračích hor. Jediná cesta je jeskyní,“ vysvětlil jí Arton.

Popošli blíže k městu. Cesta od jeskyně byla dobře udržovaná, bez kamenů a kořenů, a proto se jim šlo snadno, mohli jít rychleji než jeskyní. Na plácku za okrajem města si hrálo několik dětí. Všechny měly modré vlasy. Na okraji plácku stály dvě modrovlasé maminky a povídaly si. Kolem projel vůz, sedlák, který na něm seděl měl taktéž modré vlasy.

„Nevěděla jsem, že takových lidí jako jsem já je tolik.“

„Teď už mi věříš?“ usmála se na ni Gil.

Dívka přikývla.

Mezitím přešla noc a po ní další den. Hexagold vyrazil brzy. Štval svého koně do největší rychlosti. Již tušil kam mohli Kateřinu unést. Zdálo se mu to příliš nesmyslné. Lidé z okolí mu vyprávěli o starém drakovi, který stále ještě hlídá svou jeskyni. Několik sedláků mu potvrdilo, že se jim ztrácí dobytek na pastvinách. Nechtěl těm zvěstem věřit.

Vjel na plošinu před jeskyní a okamžitě ho přes nos udeřil nechutný zápach. Mršina. Slezl z koně a z úžasem na tváři si prohlížel okolí. Mezi balvany se povalovaly kosti různých tvarů, části koster, čelisti i celé lebky, jak zvířecích, tak lidských. Zvedal se mu žaludek. A z jeskyně vycházel dým.

Ptal se sám sebe, zda tomu skutečně uvěřil. Všechno bylo tak opravdové a přesvědčivé. Pořád to mohl být podvod. Mohl zakrýt únosce před zvědavci. Možná to mělo ukrýt něco důležitějšího. Nic nezmůžou proti hraničáři!

Nějak ho ta myšlenka nepovzbudila. Přesto se rozhodl udělat pár kroků v před a pro jistotu vytáhnul z pochvy meč. Stále se nic nedělo, jen kouř a zápach. A kosti. Uvažoval. Kostí mohly být původní. Možná tu kdysi nějaký drak žil. Sebral jednu kost. Bylo očividně stará. Kouř se dá udělat všelijak, stačí mokré dřevo a listí. A jak postupoval po kamenech k jeskyni, jeho zrak se upoutal na větší objekt. Byl to rozbitý, na půl spálený kočár. Přeskočil několik kamenů a zastavil se u něj. Nebylo na něm nic k vidění, netušil proč ho při tom mrazilo v zádech. Sehnul se aby si lépe prohlédl několik pramínků vlasů ležících v písku. Byly modré.

Hexagold zbledl jako smrtka, ruce se mu začaly třást. Ten okamžik trval krátce. Pak se začal smát. Bylo to až příliš přesvědčivé než aby tomu věřil. Samozřejmě, žádný drak, jen jakási kouřová clona, aby uchovala něco skrytého, něco co se schovávalo tam v jeskyni a muselo to být velice tajné.

Náhle ho smích přešel. Pouze několik sekund bylo ticho, pak se zem začala třást a dunět. Chřtán jeskyně vyloudil velice silný řev. Slabý kouř se změnil v mlhu. Ve tmě se rozsvítily dvě velké červené lucerny. Hexagold sledoval jak se ze tmy nejprve vynořily nozdry, jenž chrlily obrovská oblaka dýmu, pak drakova hlava. Mohutný ještěr se soukal ze svého doupěte, zdálo se že je mnohem větší, než si Hex připouštěl. Bojovat s drakem? Nebyl blázen. Pokoušel se myslet na budoucnost, na to že má ještě zhruba dvě třetiny života před sebou. Moc času však na to neměl. Drak vyplivl ohnivou kouli, která Hexagolda minula jen o malý kousek. Hex zvolil taktický ústup. Doběhl ke koni, naskočil a vyrazil do lesa. Za zády

stále slyšel dunivý řev.

U okraje cesty seděl chlapec s lokty opřenýma o kolena a s hlavou skloněnou. Kate si ho všimla a přisedla si k němu. Vypadal smutně, možná ho mohla trochu potěšit. Měl pochopitelně modré vlasy, na to si už dívka zvykla. Během dvou týdnů si už zvykla na mnoho zvláštností tohoto města, začínalo jí to všechno všednět. Chodila do školy, učila se číst, ačkoliv ji to Hex dávno naučil. Slibovali jí, že ji naučí ovládat své skryté schopnosti, no místo toho ji učili počítat. Na co to bude potřebovat? Vždycky dá dohromady jedna a jedna... Nudila se, byla zvyklá každý den vidět novou krajinu, nové vesnice, nové tváře.

Chtěla si aspoň popovídat.

„Je ti hodně smutno?“ zeptala se sladce. Chlapec zvedl hlavu. Jeho hnědé oči si zkoumavě prohlížely Kateřinu.

„Ty jsi ta nová?“

Kate přikývla. Chlapec znovu sklonil hlavu.

„Nechtěl by sis promluvit?“ navrhla Kate. Kluk se na ni znovu podíval.

„A o čem?“

„Něco tě musí bolet, jinak by jsi tu takhle neseseděl“ Kluk neodpověděl, jen upřeně sledoval něco za ní.

„Zkus nejdřív své jméno,“ pobídla ho.

„Robin, tak mi říkají,“ odpověděl, „Robin z rodu Ráhenů“

„Ty jsi šlechtic?“

„Proč myslíš?“

„Měšťané a obyčejní lidé mají většinou obyčejné jméno, jako já - Kateřina Seddingsonová.“

„To přece není obyčejné jméno,“ namítl Robin.

„Já vím,“ přiznala Kate, „je cizí, ale nemá to ‚z rodu‘“

Chvilí bylo ticho.

„Ano, máš pravdu, můj otec byl šlechtic.“

Kateřina sebou trhla. Snad to ten chlapec tak nemyslel?

„Chceš říct, že už není?“

„Ale je, jenom ne můj. Vzali mě otci a místo toho mě svěřili farmářům. Protože jsem měl modré vlasy. Namluvili mi, že tady nehrozí žádné nebezpečí.“

„Stýská se ti Robine?“

„Stalo se to před rokem, Nejdřív to bylo báječné. Doma mi hrozilo smrtelné nebezpečí a mému otci taky. Nesměl sem si hrát venku, protože mě mohli zabít. Tady tomu tak není. Jenomže už to není to, co to bývalo. Máš pravdu stýská se mi.“

„Mě se taky stýská. Mám tam venku přítele, co slíbil že mě ochrání, ale Gillian, naše paní říkala, že by mě zradil. Nemohu tomu věřit. To by Hex nikdy neudělal.“

„Čím je tvůj přítel?“

„Je hraničář.“

Robin se zamyslel. „Otec říkal, že hraničáři jsou poctiví, a spravedliví. Každému měří stejně. A ochraňují vesnice před nočními netvory a přízraky. Myslím že pokud ti dal slib, že ho dodrží i kdyby měl zemřít“

Kateřina sklopila oči. „Já jsem ho zradila. Odešla jsem, aniž bych mu dala vědět.“

„Kate?“ Ten hlas patřil Gillian. „Je už pozdě večer, musíš na kutě“

„Ano paní.“ Vstala a oprášila si šaty.

„Ty taky Robine. Vrať se ke svému otci“

Robin vstal nepřítomně. Kateřina ho dlouho pozorovala, jak se jeho postavička zmenšuje v dlouhé ulici obehnané domky a vilkami. Byl smutný. Ona byla taky smutná. Strašně se jí stýskalo po cestování, dobrodružství a po Hexagoldovi.

„Tak co tam tak dlouho děláš?“ uslyšela přísný hlas za zády.

„Už jdu paní“

„Říkej mi matko!“

Hexagold seděl u ohně a nepřítomně do něj zíral. Jeho hlavou se za tu dobu prohnalo již mnoho podivných myšlenek a nápadů. Měl děsivé podezření. Prošel snad všechny mapy, co se mu podařilo v Lovenu sehnat, a stále nevěděl nic určitého. Nahlédl do map různých kvalit, některé byly dost podrobné, na jiných se předváděli malíři. Ale ať byly sebepodrobnější, nenašel na nich jedno místo. Mělo to být na hoře, na jejímž úpatí teď tábořil. Moc ho to neudivilo, často se tam snažil vyšplhat ale marně.

A pak tu byl ten drak. Několikrát se tam vrátil, a kromě kouře, jenž stále vycházel z jeskyně, se tam nic nedělo. Vymýšlel plány jak draka zabít, nebo lépe, jak ho obejít. Čím déle o tom přemýšlel, tím více se do jeho mozku drala ta počáteční myšlenka. Ten drak nebyl skutečný.

Zastavil se na okraji pohřebiště kostí. Z útroh jeskyně se tak jako vždycky valil dým. Scéna zůstala nezměněná. Pravou rukou si z pochvy na zádech vytáhl hraničářský meč a popošel několik kroků k otvoru. Najednou cítil zájem vidět celý výjev znova. Šel blíž, naslouchat nemusel. Očekával ohlušující řev a taky se ho dočkal.

Když začal, rozběhl se ke skalní stěně a přitiskl se k ní. Stál teď bokem k jeskyni, mohl tak draka vidět z profilu. Drak ho ale viděl taky. Zhoupł se hlavou dozadu a pak na Hexagolda vychrlil hustý ohnivý oblak. Hex však stačil dřív uskočit a máchnout mečem po drakově šíji. Máchl do prázdna. Neměl čas to zkoumat, protože na něj letěla ohnivá koule. Při druhém pokusu meč taktéž prosvíštel vzduchem. To už bylo podezřelé. Když na něj drak znovu plivl oheň, zůstal Hex na místě. Ohnivý oblak ho obklopil. Hraničář cítil silný, velice silný žár. Usmíval se.

Drak zprůsvitněl a zmizel. Divoký hluk se ztratil v dálce. Hex poslouchal. Na stromech zpívali ptáci, vítr pískal v otvorech a v komínech jeskyně, kůň se pásł, jako by se nic nestalo. Měl pravdu, byla to halucinace. Tam někde uvnitř žije velice mocný telepat, jenž i jemu dokázal vsugerovat tak živý sen. Jistě nebude daleko. Pozvedl pěst ve vítězné gesto a vyrazil do útroh jeskyně.

Po několika metrech narazil na ohniště. V písku byly něčí stopy dobře čitelné. Šel tedy podle nich. Vedli ho do tmavé chodby, a po pár krocích již potřeboval světlo. Zavřel oči, soustředil se. Z dlani vypustil malý stříbrný bod, jenž jasně zářil. „Světluška“ tak tomu říkal. Jako hraničář měl malou, ale přece nějakou znalost o magii a čarování. Pouze tolik co potřeboval na svých putování. Světluška mu dokázala osvětlit jen malou část chodby, vždycky tu kterou si přál vidět. Pospíchal podle stop. Chodby nevznikly přírodní cestou, někdo je musel tudy prohloubit. Občas ale ústily do rozsáhlých jeskynních sálů, které vznikly přirozeně. Neměl čas obdivovat vápencové krápníky.

Chodba před ním zářila žlutě. Hexagold zahlédl tmavovlasou postavu s pochodní. Zavolal na ní, a muž se otočil. Když spatřil hraničáře hlasitě se zasmál a zmizel. Nastala tma, dokud Hexagold znovu nerozžal světlušku. Nechápal.

„Krucí“ začal pěst a zaklel. Stopy v prachu končily na místě kde muž zmizel. Došlo mu do jaké pasti se dostal. Celý podzemní komplex byl tvořen bludištěm chodeb a chodbiček, dlouhých, krátkých, slepých. Všechny kdosi vyhloubil do hory pečlivě jako mravenci v mraveništi. Možná že v minulosti opravdu k něčemu sloužily. Možná, že pověsti o drakovi byly vždycky pouze pohádkami. Vracel se po stopách. Snažil se postupovat systematicky, měl však stále větší dojem, že míří hlouběji do hory. Na cestách nikdy neztrácel orientaci, vždy věděl, kde je a kam jde, v jeskynních to byl nadlidský úkol pro toho kdo to tu neznal. Světluška občas uhasla, nechal rozhořet tedy další. Kolikrát to bude muset opakovat se neodvažoval odhadnout.

Ví se, že děti jsou mnohem citlivější a vnímavější než dospělí lidé. Mnohem více oplývají emocemi. Hodně se bojí neznámého a zvláštního. Ani Blovenské děti nebyly výjimkou. Tím zvláštním prvkem byla Kateřina. Cítily, že je jiná, že je zvláštní. Bály se jí přijmout mezi sebe, protože z ní vyažovala podivná moc a síla, kterou dokáží vycítit právě jen děti.

„Běž pryč, nechod' sem, bojíme se tě,“ slýchávala, když za nimi přišla. Někdy jen prosté odvrácení pohledu. Když se objevila, kde byl hlouček modrovlasých postaviček, zapříčinila většinou jeho okamžitý rozpad. A tak je pozorovala z dálky. Jediný její kamarád byl Robin. Vlastně nechápala, proč se jí taky nebojí.

„Kati, musím ti něco ukázat“ strčil do ní.

Nestačila se zeptat, co to je a už ji táhnul ulicí mezi domky do staré kůlny na kraji města. Bylo tam mnoho starého harampádí, většinou dosloužilého náradí, či jiného železa, které neměl nikdo kam dát.

Zesponu nějaké hromady se pokusil vytáhnout větší truhlu, Kate mu musela pomoc.

„Schoval jsem to sem, tady to nikdo hledat nebude“

Bylo to několik stočených svitků. Kate nejdřív nechápala, co jí chce ukázat. Kdysi jí Hex vyprávěl o čarovných svitcích, ale tohle asi nebude ono.

„To jsou mapy,“ odpověděl Robin na Katinu otázku.

„Mapy? A Čeho?“

„Podzemí. Chodeb pod horou. Díky těmto mapám se můžem dostat ven.“

Robin vykřesal jiskřičku naděje.

„Fakt jo? Můžu se podívat?“ Hexagold jí učil číst v mapách. V těch dobách to bylo docela obtížné,

protože každý autor mapy měl svá značení a své symboly. Dívka úžasle hleděla na čáranice na svitku a snažila se v nich něco rozeznat.

„Tady je Bloven, vidíš Kati?“ ukázal Robin na oblast zabírající čtvrt svitku.

„Jo vidím, hmm a neříkej mi Kati“

„Dobře Kati.“

„Robine.“

„Co je Kati?“

Kate se zadívala do stropu: „Ale nic“

Chvíli si prohlíželi mapu.

„Hele Robine, kde si je vlastně vzal?“

„U Artona, jak chtěl odpoledne někoho na práci, pamatuješ...“ nedořekl.

„Ty jsi mu je ukradl?“

„No,“ zdráhal se Robin, „Řekněme, že jen vypůjčil“.

Seděli v kůlně ještě hodinu. Oba byli rozhodnutí utéct z města, zbývalo ještě dobře promyslet cestu. Všechny chodby (tedy ta jedna co znali) však byly hlídány pečlivě strážemi, takže nikdo se nemohl nepozorovaně dostat dovnitř ... a ani ven. Na jiné mapě však Robin našel další chodbu, která, jak se zdálo vedla na svobodu.

Měla však jedinou překážku. Tato chodba začínala někde pod Blovenskou studnou, a tekla v ní podzemní řeka.

Bylo časně ráno, ještě tma. Dva temné stíny se potloukaly kolem studny v nočním tichu.

„Nikdo tě neviděl?“ zašeptal jeden stín.

„Ne...“ zašeptal druhý stín.

„Určitě?“

„Gillian spala. Všichni spali,“ trval na svém druhý stín.

Jeden ze stínů vzal za kliku u studny a opatrně, pokud možno tak, aby to nezpůsobilo velký rámus, vytáhl kbelík nahoru.

„Vlezeš si dovnitř a já tě spustím dolu...“

„Dobře“.

„Nespadni do studny“

Druhý ze stínů se pokoušel sednout si do kbelíku na vodu.

„Au,“ prohlásil Robin nahlas, „to nemůžeš dát pozor. Kopla jsi mě do tváře.“

„Promiň. Když já nevidím. Měli jsme si rozsvítit.“

„To by náš útěk skončil úplně na začátku“

„Můžeš“.

Kbelík s druhým stínem se počal pomalu spouštět do studny. Robin dělal co mohl aby kliku nepustil, Kate byla přece jen dost těžká na jeho sílu.

„Stůj,“ ozvalo se ze studny.

Robin se naklonil dovnitř a zavolal: „Jak to tam vypadá?“

„Je tu tma,“ odpověděla studna, „a mokro.“

Robin uměl šplhat po laně, nikdy však nešplhal do studny. Chvíli stál na okraji a váhal. Nikdy si neuvědomil jak se bojí tmy. Nakonec se přemohl, chytil se lana, a opatrně se spouštěl dolu.

Kate mezitím rozsvítila lucernu, kterou si půjčila u Gillian doma. Robin tak viděl, kam se spouští. Viděl Kate po prsa ve vodě držící lucernu nad vodou. A viděl taky ústí chodby, která je měla, podle mapy, vyvést ven, na svobodu.

„Robine,“ začala Kate, když Robin seskočil do vody, „připadám ti divná?“

Robin nasadil nechápavý výraz: „Ne, proč?“

„Proč jsi jediný můj kamarád ze zdejších dětí?“

„Proto si připadáš divná?“

„Asi jo“.

Robin stočil pohled nahoru do ústí studny. „Oni jsou divní. Proto musíme pryč.“

O několik hodin později našla Gillian prázdnou Katinu postel. Nastalo hotové pozdvižení. Nikdo z Blovenských obyvatel neměl klidné ráno.

„Musíme je najít,“ křičela hystericky Gillian na Artona.

„Nemá kam utéct,“ bránil se Arton, „všechny cesty jsou pečlivě střeženy“

„Co když ti tví strážci spali? Co když utekli jinudy?“

Arton se pokusil o úsměv: „Těžko pusinko. Jiná cesta odtud nevede“

Když však viděl Gillianin pohled, úsměv mu umrzl na tváři.

„Já bych ji nepodceňovala,“ radila mu, „je to chytrá holka. Vzala si lucernu a svoje věci. Utekla nám, jenomže může zabloudit. Zatraceně, mám za ní zodpovědnost.“

Arton chvíli poslouchal, potom vzal Gillian za ruku a podíval se jí vlídně do očí: „Dobře miláčku. Požádáme lidi z jeskyň. Oni se v jeskynních vyznají lépe než my, a určitě ti tvou holčičku přivedou.“

„Jak dlouho ještě půjdeme tou vodou,“ naříkala Kate, po hodinovém brouzdání v podzemní studené vodě. Robin nahlédl do mapy a zorientoval si ji.

„Ještě kousek Kate.“

Brodili se další hodinu. Potom zjistili, že mapa kterou si vzali není zas tak věrohodná jak se zdálo.

„Neměli by jsme se vrátit?“

„Na to nemysli. Tohle není domov pro modrovlasé, jak ti říkali. Tohle je vězení. Jistě sis všimla, jak pečlivě hlídají vchod do jeskyně. Před čím asi?“

„To je prý kvůli utajení,“ namítla Kate.

„Houby utajení. Ten kdo sem přijde, již nikdy nesmí odejít. Tak funguje to utajení. Pokud by se někdo dostal ven, mohl by prozradit tajemství o Blovenu. A to budeme my. Buď se dostanem ven, nebo zahynem.“

„Mě se to nelíbí“

„Jsi snad padlá na hlavu?“ a přitom udělal rukou příslušné gesto, „vyprávěla si o nějakém příteli. Jestli ho chceš ještě někdy vidět, nemáš jinou možnost.“

„Dobře, dobře,“ rozpažila, „tak jo. Máš pravdu.“

Postupovali stále hlouběji a hlouběji do hory, chodba se před nimi kroutila, rozbíhala do četných výběžků, postranních chodeb, chodbiček a tunelů. Mohli vidět jen poměrně blízko, dále se chodba nořila do tmy. Kate na každém rozcestí udělala na stěně křídou značku u té chodby, kterou na křižovatku přišli. Robin nejdřív namítal, že je to k ničemu, že by je podle značek mohli najít, nakonec se nechal přemluvit.

Robin šel první, v jedné ruce držel nůž, připravený na jakékoliv nebezpečí. Kate šla za ním, před sebou nesla lucernu, tak aby si Robin nestínil svým stínem. Pojednou je ovanul silný, vlhký vítr, až se dívce rozčuchaly vlasy.

„Odkud se ten vítr vzal?“ divila se.

Robin ukázal na strop, lépe řečeno, na díru, která zela v něm.

„To jsou komíny, tudy může vítr foukat! Někde tu je ještě jeden otvor“

„Cesta na ven,“ zablýskla Kate očima.

„Určitě. Když půjdeme proti větru, musíme na něj narazit.“

Tak udělali. Vítr časem sílil, až Katiny vlasy ve větru nepřetržitě vlály.

„Musí tu být hodně komínů,“ hádal Robin.

„Myslíš že budeme už za horama?“

„Možná. Z toho se to nedá říct. Nevím jak jsou komíny vysoké, ale podle všeho ústí na planinách, kde svítí hodně slunce. Jak vzduch stoupá, strhává sebou i ten co je v komínech.“

Kate tomu nerozuměla, ale hlavu si s tím lámat nehodlala. Radši udělala další dvě značky.

„Támhle!“ zvolal náhle Robin až do v jeskyni zadunělo.

Před nimi se otevřela veliká krasová jeskyně. V dnešním světě by byla turisticky atraktivní, a nejedna společnost by na takové atrakci vydělala majlant. V jejich světě se však nikdo o tak nádherné přírodní výtvoř nezájmal. Co bylo pro ně důležité, že asi půl druhého sáhu nad podlahou prosvítalo denní světlo velkým otvorem, který mohl mít víc jak sáh v průměru.

„Nóó... je to dost vysoko,“ prohlásila Kate.

„Když tě vyzvednu, dokázala bys tam vylézt?“

„Zkusím to.“

Kate se postavila na Robinovi ramena a ten ji s hekáním vyzvedl do výšky. Dalo jí dost práce než se vydrápala do otvoru. Ze shora zavolala na Robina.

„Co teď?“

„Chytej, hodím ti provaz. Přivaž ho pevně“

Konečně byli venku. Vchod do jeskyně byl zarostlý křovinami, takže jim chvíli trvalo, než se jimi prodrali. Náhle vstoupili na obrovskou louku, obehnanou ostrými skalnatými bloky, jenž byly tak vysoké a strmé, že se na ně nedalo vylézt. Teď teprve zjistili, že volnost, jenž mysleli, že mají na dosah, se ukrývá

někde jinde. Slunce, jenž dosáhlo svého vrcholu a pomalu sklánělo k západu, nahlíželo do široké soutěsky a oslňovalo je. Z planiny k nim doléhal křik a rámus.

Teprve co Kateřininy oči přivykly na denní světlo, rozpoznala na planině tři desítky modrovlasých šermířů, jenž se cvičily v boji. Zem na těch místech byla beznadějně zdupána, někde hloučky zelené trávy tvořily jakési fleky a mapy.

Dobrá polovina mužů byla o málo starší než Robin a jen někteří z této skupiny se šermovalo s opravdickými zbraněmi. Ostatní v rukou třímali většinou dřevěné repliky těchto zbraní.

Ta druhá polovina však cvičila s opravdovými meči, štíty, sekery, okovanými tyčemi, kopí, řemdihy a ještě tam bylo několik zbraní, které Kate ani neznala. Zády k nim, na širokém kameni stál a na všechno dohlížel, starší, a zřejmě zkušený, válečník. Zpod přilby mu čněly vlasy, taktéž modré.

Robin a Kate se stále ukrývali na v křovinatém porostu a pozorovali to.

„Hmm, tak tudy neprojdeme,“ konstatoval bez vzteku Robin.

„Můžu se podívat na tu mapu?“

Robin jí podal mapu.

„To vypadá, jako že si Blovenští budují lepší obranu,“ pokračoval Robin, „Ačkoliv jsem si myslel, že hory jsou dostatečná obrana.“

„Ale ne,“ prohlásila náhle Kate.

„Proč? Co si o tom myslíš?“

„Tady jsme šli špatnou chodbou,“ ukázala Kate na místo na mapě a pohlédla na Robina. Ten se stále díval na cvičící mladíky a zřejmě ji nevěnoval pozornost.

„Totiž, proti komu by chtěli bojovat. Proti královskému vojsku nemají šanci, a proti vojákům bojující na straně církve taky ne, možná že ...“

„Robine...“

„... kdyby, ... Co je?“

„Tiše...“ zašeptala. Moc to nepomohlo, protože zkušený válečník, stojící na kamení se náhle k nim otočil. Zdálo se nemožné, aby Robina v tom rámusu někdo zaslechl, ale stalo se. Obě děti neváhaly ani vteřinu, zmizely v křoví. Možná to jen zapříčinil strach, a nebo k nim skutečně dolehly zvuky křiku a pronásledovány třiceti mužů se zbraněmi a brnění. Takřka prolétly křovinami, Kate se tak hodně poškrábala na nohou a na rukou, a na mnohých místech až do krve. Robin na tom nebyl lépe. Rychle sešplhal po provaze a když seskočil na zem, Kate provaz rozvázala a hodila ho dolu.

„Neboj se, já tě chytím,“ křičel na ní Robin. Kate se začala bázně spouštět dolu. Robin stál pod ní, rukama jí držel nohy. V tom dívka sklouzla, Robin ji nestačil zadržet. Kate dopadla na Robina a srazila ho. Její pád však skončil na hrbolaté zemi.

Robin se rychle vzpamatoval a pomohl Kate na nohy. Ruce měla poškrábané a teď navíc odřené od hrubé stěny.

„Jsi v pořádku?“ strachoval se Robin. Kate se oprášila.

„Ale jó. Akorát to strašně pálí,“ zasténala.

„Nebreč, to se zahojí“

„Já nikdy nebrečím!“ křikla na něj, a popotáhla nosem.

Z venku slyšeli lámání větví, jako by se někdo prodíral křovím. Robin vzal Kate za ruku a obě děti vběhly do tunelu. Lucernu musela Kate rozsvěcet za běhu. Snažila se dobře svítit, aby nepadli do nějaké propasti. Jinak běželi na slepo, nedávali pozor, kde odbočili, a kam běží. Mohli se takto klidně vrátit, nebo bloudit stále v kruhu.

„Teď tudy,“ navrhoval Robin.

„Ne, ne, já to vím lépe, tudy,“ hádala se Kate.

„Tudy, na to vem jed,“ nenechal se odradit Robin

Zkusili nějakou chodbu. Za nedlouho se dostali do podobné situace.

„Robine, ale já vážně už nemůžu,“ naříkala Kate, „nemohli by jsme si odpočinout?“

„Musíš to vydržet,“ odvětil Robin, ačkoliv sám toho měl už taky dost. Zdálo se, že chodby jsou začarované.

„Robine...“

Robin zastavil a opřel se o stěnu. Na jeho čele se leskly kapky potu. Dýchal těžko. Kate na tom byla hůř. Odřeniny ji sice zaschly, ale nepřestávaly bolet.

„No dobře, ale jen na chvíli,“ prohlásil Robin.

Měl strach. Nechtěl zhasínat lucernu. Kdosi vyprávěl, že jednou se dva malí kluci schovali do jeskyně, kde je pak za týden našli lidé z vesnice. Říkali, že tam usnuli a už se neprobudili. A tak měl strach ze tmy. Báł se, že když usne v naprosté tmě, už se neprobudí, protože nebude světla, které by ho probudilo.

Nebyl daleko od pravdy. Nemluvně o jeskynních přízracích a nestvůrách o kterých stále kolovaly legendy, mohli se úplně obyčejně zadusit vydechovaným vzduchem, protože ten se v téhle části takřka nehýbal. Ale Robin se opravdu cítil unaven, nakonec usnul.

Po chvílce lucerna zhasla.

Hraničáře ovanul čerstvý studený vítr, on však stěží všechno vnímal. Už delší dobu chodil za světlou šmouhou napůl v bezvědomí. Zdálo se mu, že několik posledních minut chodí pořád dokola. Náhle vstoupil do jedné z chodeb a s hrůzou sledoval co viděl. Ač kamenné a tudíž pevné stěny se náhle začaly prohýbat a vlnit, jako by byly z gumy. Chodba se natáhla, pak zahnila vpravo. Zem se začala třást, Hexagold sotva udržel rovnováhu. Chytil se rohu, jeho ruka se však zabořila do něčeho slizkého. Vyděsil se, když si všiml, že stěny chodeb jsou obaleny slizem. Zeleným. Chtěl utíkat, místo toho se roztáhl na podlaze, jelikož neočekával, že jeho boty budou zabořeny v podlaze. Pak uslyšel volání:

„Hexiiii!“

To byla Kate. Vyrázil do chodby, ze které to zaslechl. Stěny už nevypadaly jako kamenné, ale jako útroby nějakého tvora. Pomalu se vlnily, chodba se před ním točila a znemožňovala mu rychlejší pohyb. Postupoval tedy velice pomalu, nohy se mu bořily do slizu na zemi. Po chvílce se hlas ozval znova, ale méně, jakoby z větší dálky.

„Kééééeejjjt! Kdéééé jsíííí!“ volal.

Chodba ústila do veliké místnosti, nebo spíš to připomínalo žaludek. Uviděl ji. Stála tam, uhýbala před slizkým hadem, jenž na ni útočil. Hexagold se opět místo rychlého startu roztáhl ve slizu a sbíral se velice pomalu.

Had najednou dívku dostal. Hexagold viděl jak ji ovinul a zmáčkl, jak veliká pěst. Síla to byla obrovská, neboť dívka vyplivla krev. Pak se bezvládně sesula k zemi.

„Néééééé!“ zakřičel a natáhl ruku.

Všiml si že vztahuje ruku do prázdna. Byl zase v chodbách a opíral se o stěnu. Kamennou. Bylo světlo.

„Říká se, že zdejší jeskyně dokáží člověka přivést k šílenství“, řekl kdosi.

„Cože?“ Hexagold se stále ještě neorientoval.

„To má na svědomí vzduch. Je těžký a nedýchatelný. A vůbec, není to zrovna dobřej nápad tady spát,“ ozvalo se znova.

Hexagold zaostřil. Zahlédl nejprve špičku meče, a teprve potom svalnatou postavu, která jej držela. Muž byl z poloviny nahý, a z druhé poloviny nosil hadry spíchnuté dohromady s kožešinami. Měl tmavé vlasy i oči. Jeho tvář brázdila spousta jizev.

„Zabloudils. Usnuls,“ konstatoval.

Hexagold se nepohnul. Muž uvolnil meč jemně pohladil čepel. Jeho meč!

„To je slušná zbraň co nosíš.“

Hexagold se bleskově přesunul do kleku, aby mohl rychle vyskočit a srazit protivníka na zem. Svalovec však byl rychlejší. Reagoval velice rychle, a přestože se mu nepodařilo zastavit hraničářův obrat na zemi, čímž se Hexagold dostal do výhodné pozice, podařilo se mu uhnout dobře mířené pěsti a zároveň podstrčit meč hraničáři pod krk. Hexagold se včas zastavil. Neznámý se pousmál.

„Však víš nejlíp co s takovou hračkou lze udělat,“ ušklíbl se.

Hexagold změnil taktiku.

„Nechme toho divadla,“ zachraptěl. „Kdo jsi, a co po mě chceš?“

Úšklebek.

„A vida,“ pousmál se neznámý, „už jsem měl strach, že umíš říct jen ‘cože’. Ani nechtěj vědět, jaké metody používáme, aby jsme něměho naučili mluvit.“

„K věci,“ Hexagold si uvědomoval, že kdyby ho chtěl svalovec zabít, měl k tomu už dost příležitostí. Posadil se na studenou zem a opřel se zády o stěnu. Nejprve si ji nedůvěřivě osahal.

„Slyšels někdy o jeskynních lidech?“

„Nikdy,“ prohlásil Hexagold.

„Jsem ochránce hranic. Vstoupils na naše území, jsi tedy vetřelec. Chápeš?“

„Jenže někdo z tvých lidí unesl dítě.“

Muž se zamračil.

„Vždyť to není pravda. Není možné, aby někdo z nás něco takového zorganizoval. No, ale jestli chceš, dovedu tě k naším, a klidně se u nás porozhlédni.“

Pak hodil meč vedle hraničáře. Hexagold jej sebral ze země.

„Důvěřuješ mi?“

„Jsi přece hraničář ne? Takové lidi my chráníme. Krom toho, sám bys cestu nenašel. Tyhle chodby nesloužily k ničemu jinému než ke zmatení nepřítele.“

„Hmm, mám takový dojem,“ pousmál se Hex. „Mimochodem, jsem Hexagold.“

„Strážce Opál,“ představil se svalovec a opětoval podání ruky.

Procházeli dlouhou cestu mnoha chodbami. Prošli několik sálů. V nich většinou byl klíč k nalezení cesty. Byly to „neviditelné“ východy ze sálů, tedy takové, co nebylo problém přehlédnout.

„Když před třiceti lety,“ začal z ničeho nic Opál, „vyšlo královské nařízení, které zakazovalo jinou víru, než víru kterou hlásal reverend, mnoho lidí se stalo štvanou zvěří. Většina se vzdala své víry, ale jen aby mohla žít. Tato víra nesla mnoho rasových znaků. Hlásala, že jedinou rasou, která je schopná přežít je rasa lidská.“

„Ano já vím,“ ozval se Hexagold, „Hraničáři se zřekli této víry už dávno. Hraničáři vlastně nikdy nepotřebovali věřit. My věříme v přírodu, a v její zákony. Ale každá víra nakonec podléhá těmto zákonům.“

„Ale divím se, že reverend toleroval hraničáře“

„Bohužel musel. Víra je hezká věc, ale všechnu jí ztratíš, stojíš-li v tváři v tvář přírodním zákonům. A těm je jedno kdo je tvůj spasitel.“

My hraničáři se zabýváme ochranou lidí před krutými přírodními zákony a přírodním výběrem. A lidé si nenechali hraničáře vzít. Proto nás musela víra tolerovat“

„Měli jste štěstí,“ prohlásil uznale Opál. Mezitím prošli dlouhou chodbu na jejímž konci narazili na křižovatku. Tam se dali vlevo.

„Ale naši lidé štěstí neměli. Pronásledování armádou věřících, která každého nevěřícího upalovala na hranici, jsme objevili tento jeskynní úkryt. Ty chodby, kterými procházíme jsme nevybudovali my, ale kdosi před námi, jenž tento úkryt dávno opustil.“

Naši lidé pochází z mnoho ras a národností. Jsou tady elfové, trpaslíci, pulcové, i normální lidé. Máme tu dvě mongyně a jednu rodinu z Arkanesu, což je země s velice podivnými lidmi.“

Chodba ústila do velikého sálu. Komíny ve stropě tu profukoval vítr a větral tak sál a přilehlé chodby. Tenhle sál nebyl zaručeně přírodní, ale uměle zbudovaný. Klobouk dolů, řekl si Hexagold, ten kdo tohle vyhloubil, musel být velice schopný člověk. Možná v tom byla i kouzla.

„Tak a jsme tady,“ řekl Opál, „ty uzavřené chodby vedoucí ze sálu jsou naše jeskynní domy. Do každého domu vede několik dalších otvorů, jimiž proudí čerstvý vzduch“

„To je geniální,“ zvolal Hexagold.

Opál přistoupil k pochodni připevněné k ploché stěně.

„Věčné světlo“, oznámil, „za celých třicet let neuhasl. Nevíme jak vlastně hoří, ale ten kdo to dokázal musel být mág nejvyššího stupně.“

Hexagold si prohlížel pochodeň. Byla to tyč nad jejímž koncem se vznášela zářivá koule. S tyčí byla spojena jen jakýmsi vláskem, či provázkem.

Hnána obrovským strachem proběhla Kate další chodbu, v rukou křečovitě svírala lucernu. To co ji pronásledovalo bylo mnohem děsivější, než nejčernější noční můra. Připomínalo to obrovského pavouka, avšak tak velikého jako dospělý elf. Na osmi nohou se to chodbami pohybovalo velice rychle. Pavouk měl navíc výhodu přirozeného prostředí kdežto Kate ne. A tak se ocitla v pasti. Světlo lucerny náhle osvítilo protější zeď, odtud již žádná další cesta nevedla. Kate vykřikla, a možná, že kdyby tak neučinila, zachránila by se. Pavouk, nebo co to bylo, se vřítel do chodby a zpomalil. Věděl že jeho oběť je v pasti, nespěchal.

Ted' se blížil velice pomalu, jakoby si chtěl vychutnat dívčín nářek. Když se jí měl málem dotknout, Kate ztratila vědomí. Podvědomě ji však něco uchopilo do náruče a odtáhlo pryč. Svět se rozsypal do milionů teček a nastala absolutní tma.

Hlouček mužů, oblečených podobně jako strážce Opál, stojíce u jedněch z oněch dveří do jeskynního domu přestalo diskutovat a otočilo se na hraničářova průvodce.

„Hej, tady si Opále,“ zvolal jeden z nich, „starosta tě shání. Hmm... Kdo je to s tebou...?“

„To je člověk z venku?“ zavolal druhý. Mezitím se skupinka dokradla až k nim.

Hraničář cítil podivnou pýchu v tom zvolání, jako pyšné pohrdání. Jako by kdosi řekl: ‘S lidmi nechci mít nic společného’. Současně s tímto zvolání však ucítil podvědomí šepot mnoha myšlenek. Bezpochyby patřili lidem, jenž v těchto jeskyních žili. Člověk z venku, člověk z venku opakovala tato hromadná mysl s nadějí, o které Hexagold nic nevěděl.

O několik sekund později vyběhlo mnoho mužů a žen ze svých příbytků a utvořilo kolem hraničáře a

strážce kruh. Hexagold tušil co to znamená. Strážce Opál měl pravdu. Zastoupení ras bylo opravdu pestré. Tito lidé byli nedobrovolně vyhnáni ze svobodného světa, kvůli svým myšlenkám, odkázaní žít ve věčné temnotě, a nikdy nevidět slunce a modré nebe. Hexagold začal pochybovat o civilizaci.

„Nikdy jste neviděli hraničáře?“ snažil se zklidnit dav Opál.

„Co je nového venku?“

„Ještě pořád se upaluje?“

„Je stále reverend u moci?“

„Jak se daří našim přátelům?“

„Tak řekni něco, mluv!“

Hexagold si uvědomoval, že tito lidé byli mnoho let odříznutý od zbytku světa. Každý potřeboval nějaké zprávy, protože člověk byl odsouzen žít ve společnosti a komunikovat s ostatními. Krom minstrelů, bardů nebo jiných potulných pěvců byli i hraničáři doručovateli zpráv a Hexagold tuto vedlejší roli hraničářů uznával. Na druhou stranu, nikdy se nezajímal o krále, církve, nebo o politiku. Zprávy hraničářů a zejména chodců se většinou omezovaly na příběhy, které chodcové zažili ve vesnicích a městech, jenž na svých cestách navštívili.

„Ticho!“ vykřikl nakonec Hexagold, aby utišil kruh. Netroufal si odhadnout, kolik lidí se ve velkém sále nakonec seběhlo.

Dav se utišil.

„Jsem jen hraničář, ten kdo chrání hranice měst a vesnic před vpády dravé zvěře, nebo loupežníků. Mé zprávy čerpají jen z vyprávění, které jsem zaslechl v krčmách, při svém putování říší.“ Hexagold si v duchu musel přiznat, že těch příběhů moc nebylo, hlavně díky Kate, které se musel věnovat.

„Od dob, kdy skončil starý král, jeho potomek si získal dobrou pověst u svých poddaných. Církev jeho vlivem ztratila velkou část moci. Přesto se upaluje, reverendova zlost se soustředila na odlišné lidi, na lidi pocházející z jiných ras a národností, na lidi s jinou barvou vlasů.“ Při těchto slovech si uvědomil, proč se vlastně vydal do jeskyň.

Hraničář pokračoval: „Tato nenávist zakořenila do prostých lidí, lidé odsoudili cizí rasy, hlavně tedy rasy nové, které k nám přicestovaly v posledním půl století. Elfové, mongové, trpaslíci, ti všichni tu už kdysi byli, někteří dříve než lidé. Reverendovi se nepodařilo rozpoutat boj proti nim a nenávist k těmto rasám se změnila na skryté pohrdání.“

Hraničář skončil a lidé začali hlasitě diskutovat. Do všeobecného hluku se přidala i dobrá akustika sálu. Z myšlenek, které Hexagold dokázal izolovat vyzněl rozpor, zda nastal čas opustit jeskyně a vrátit se do společnosti. Uvědomoval si, že tyto lidé před třiceti lety utekli ze strachu. Jeskyně jim poskytly ochranu, ale sebraly jim svobodu. Lidé si nezasloužili tak krutý trest a ačkoliv nebylo na Hexagoldovi, aby jejich rozhodnutí hodnotil, rozhodl se podělit se s nimi o jeho přesvědčení.

„Ehm...“ řekl Hexagold nahlas. Lidé utichli.

„Můj, jak doufám, přítel, strážce Opál, mi vyprávěl váš příběh. Vyměnili jste jistotu za svobodu. Možná, že za vaší doby to bylo jediné řešení. Věřím, že vám svoboda chybí. Nechci nikomu radit, ale můj názor je takový: Běžte ven, bojujte proti rasismu, na vaší straně je král i většina prostého lidu. Vašimi zbraněmi by měly být pouze argumenty. I hraničáři vám pomohou,“ doufám - řekl si pro sebe.

„Povím vám svůj příběh. Vyprávěl jsem jej už mnohokrát a vždycky se mnou posluchači souhlasili.“ Hexagold vyprávěl o Kate, jak ji našel, jak ji chránil a jak o ní bojoval s lidmi, kteří zaslepeni svoji vírou usilovali o její život. Jak chtěl celé říši dokázat, že modrovlasí jsou stejné lidské bytosti, jako byl on a jeho přátelé, jako byli všichni jeho posluchači. A když se dostal k únosu, pověděl jim o tom, kde skončilo jeho pátrání.

V tom místě se lidé začali překřikovat. Hexagold se správně domníval, že o tom mohou něco vědět. Zatím však netušil co. Myšlenky lidí byly zmatené.

Strážce Opál se naklonil k hraničáři.

„Možná že vím, kde ta tvá Kate může být.“ Hexagold se mu podíval do tváře.

„Neřekl jsi mi všechno, a ani já ti neřekl celý příběh,“ pokračoval Opál, mezitím co ostatní strážci rozháněli dav.

„Poslouchal jsem váš projev, mladíku,“ řekl kdosi, „velice působivé.“ Hexagold se otočil.

„Á, to je starosta,“ usmál se strážce, „Hezký den starosto, to je Hexagold, hraničář. A tohle Altadar, starosta naší vesnice.“

Starosta byl už starší pán. Bílé vlasy s pleší uprostřed, bílé dlouhé vousy, na čele četné vrásky, několik jizev a svráštělé čelo. Působil dojmem moudrého muže a nejspíše velice vzdělaného a zkušeného, protože Hexagold nedokázal vnímat jeho pocity.

„Ale nesmíme zapomínat na realitu,“ pokračoval Altadar, „Opále, připomeň cizinci náš zákon“.

Starosta se lišácky usmál.

„Jaký zákon?“ nechápal Hexagold.

„Ten...“ začal Opál pomalu, „...kdo objeví úkryt jeskynních lidí, ten nesmí do své smrti tento úkryt opustit, s výjimkou případu, kdy úkryt ztratí svou smysluplnost. Toto je ustaveno z důvodu možného vyzrazení.“

Hexagold na něj zíral z otevřenými ústy.

„Tím chcete říct, že kdo sem vejde, nesmí už nikdy odejít?“

Oba přikývli.

„Ale to přece nejde, jsem hraničář. Svobodný člověk. Moje poslání je chránit vesnice a ne být někde zavřený v nějaké jeskyni.“

„To je tvůj problém,“ prohlásil Altadar, „neměl si sem chodit.“

„Počkat, počkat,“ zarazil se Hexagold, „ten zákon říká: ... s výjimkou případu, kdy úkryt ztratí smysluplnost ...“

„To ještě neztratil. Sám jsi tvrdil, že se nadále upaluje.“

„No... to jo,“ bránil se Hexagold, „ale taky jsem řekl, že král se postavil proti reverendovi. A vaši lidé by měli jít do světa a bojovat na jeho straně. Reverend už nemá takovou moc.“

„A co když je to jinak,“ usmál se Altadar, „co když jsi špeh, který sem přišel aby nás vylákal ven, kde nás pochytají a uvězní“

No pro vás by to zas tak velká změna nebyla - napadlo Hexagolda. Ale pak se zastavil nad nelogičností vyřčené fráze. Stařec byl paranoidní. Určitě trpěl stihomamem.

„Ale to je nesmysl...“

„Opále, myslím, že cela po starém bručounovi je volná...“ nahodil Altadar.

Cela?

„Ano pane...“

„Tak moment,“ protestoval Hexagold, „já tady nehodlám zůstat! Když bude nutné, budu i bojovat.“ Hexagold potěžkal zbraň. Altadar zamrkal a hraničář byl nucen upustit svůj meč, poté, co z jeho rukojeti začalo kouřit. Pyrokineze, vždyť tohle umí i Kate.

Kate otevřela oči a spatřila kamenný strop. Cítila se velice divně a nějak si nemohla vybavit poslední okamžiky. Která z těch dvou nočních můr byla skutečností?

Dívka zjistila, že leží na slaměné posteli vedle Robina. Chlapec ještě spal a zdálo se, že klidným spánkem. Rozhlédla se. Místnost byla vysekána do skály a zařízena jako pokoj. Dvě slaměné postele, dřevěný stůl a čtyři židle. Pokoj byl osvětlen dvěma loučemi připevněné na protějších stěnách. Na víc na nich byly pověšené obrazy a tapiserie s motivy krajín.

Jak se tady s Robinem ocitli, Kate netušila. Musel je někdo najít a přenést, aniž by je probudil.

Kate se posadila na kraj postele a odhrnula si vlasy z čela. Před ní se na zemi válely její boty.

Kate se obula. Teď si všimla, že vůně ryb, která ji stále dráždila, pocházela z něčeho, co leželo na stole. Zároveň si uvědomila jaká doba uběhla od poslední večeře.

Robin se probudil o něco později. Promnul si oči a chvíli byl mimo. Pak zahlédl Kate.

„Kde to jsme?“

Kate se na něj usmála: „Hmm to nevím, ale nechali nám tady jídlo.“

„Nejez to!“ vyskočil Robin.

„Proč?“ nechápala Kate.

„Třeba je to otrávené“

Kate se podezřívavě podívala na napůl snědenou uzenou rybu a pak na Robina.

„To je nesmysl,“ prohlásila nakonec, „proč by se někdo obtěžoval s otravováním jídla, když nás klidně mohl zabít ve spánku“

Robin se zamyslel

„To je možná pravda,“ uznal. Kromě toho, hlad ho také docela trápil. Usedl naproti Kate a pustil se do své porce.

Hexagold si prohlížel svůj nový domov. Ten představovala malá místnost vytesaná do kamenného masívu a od sálu byla oddělena úzkou chodbou a dřevěnými dveřmi. Hex byl příliš mladý na to aby podlehl. Co řekl to platilo. V žádném případě tady nehodlal zůstat. Na lidech, které ho přišli vyslechnout viděl naději, že zprávy které přinesl, je osvobodí z tohoto vězení. A Hexagold cítil, že by pro ně měl něco udělat. Měl by dokázat, že jejich úkryt již dávno pozbyl smysluplnosti.

Pak si vzpomněl na Kate. Zároveň v něm rostlo podezření. Kdo unesl Kate, a jak to že mohl odejít z

jeskyň. Vrátil se k Opálovi, aby si doposlechl druhou polovinu jeho příběhu.

„Ta druhá část mluví o jiné skupině lidí než jsme my,“ začal Opál, „Tito lidé objevili jeskyně dřív než my.“

Pak udělal gesto.

„Pojď se mnou, něco ti ukážu“

Provedl Hexagold několika chodbami, když se před nimi objevil východ. Vstupním otvorem sem pronikalo denní světlo. Hexagold zamrkal.

Ocitli se venku, ale obklopeny ostrými vrchy.

„Tyto lidé se usadili v těchto světlinách. Jsou to údolí, do kterých se lze dostat jen podzemím. Toto údolí patří nám, Jeskyním lidem.“

„Kolik je tady takových světlin?“

„Kdo ví,“ pokrčil Opál rameny, „někdo říkal že tři, ale možná že víc.“

„Oni vám dali jednu?“

„Byli tu první. Vlastně se s námi nemuseli bavit vůbec“

Hraničář se rozhlédl po údolí. Nebylo veliké. Zem byla rozdělena do několika polí, na kterých rostla zelenina.

„Tohle zajišťuje vaši obživu?“ podivil se Hexagold

„Snažíme se ten prostor využít co nejvíce. Děláme co můžeme, ale není to jediný zdroj“

„Ne? A co ještě?“ vyzvídal Hexagold.

„Ryby. Jeskyní protéká řeka a našťestí je hojná na ryby. A ještě něco.“

„Hmm...?“

„Bloven nám občas daruje několik ovcí na maso“

„Bloven?“

„Tak říkají svému městu,“ ukázal Opál nepřítomně do skal, „je to modrá růže, protože oni mají modré vlasy jako tvá Kate“

„Aha, takže oni ji unesli.“

Hexagold začal chápat.

Opál procházel chodbami, v ruce svíral pochodeň. Hexagold ho následoval. Jako obvykle, cesta vedla složitým bludištěm chodeb, a jen Opál znal správnou cestu.

Hexagold uvažoval nad důvodem únosu. Co mohli od Kate chtít, nebo čím jim mohla být prospěšná. Připouštěl, že Kate svými schopnostmi byla z půlky čarodějnice. Učila se velice rychle a leckdo by ji mohl přesvědčit, na druhou stranu ji velice dobře znal, a věděl jak neoblomná je. Občas si postavila hlavu a ani Hexagold ji nic nedokázal rozmluvit. Stále pamatoval na možnost, že Kate dokáže i věci, které nechápal.

Najednou se před nimi rozsvítila chodba a v ní se objevili tři muži. První nesl pochodeň, a tak v jejím světle Hexagold mohl vidět, že všichni tři jsou modrovlasí.

Opál jim zamával na pozdrav a představil se. První muž odpověděl a chopil se iniciativy.

„Jsem Arton, místostarosta Blovenu. Nesu od naší vládce naléhavou žádost.“

Arton si stále nevšímal Hexagolda.

„Oč se jedná?“ otázal se Opál.

„Do jeskyně utekl chlapec a dívka. Naše paní se obává o jejich životy...“

„Moment...“ vložil se do hovoru hraničář, „Nejmenovala se ta dívka Kate?“

Arton chtěl odpovědět, ale neudělal to. Jen chvíli zíral na Hexagolda.

„No...?“ pobídl ho Hex.

Vypadalo to, že Arton došel k nějakému rozhodnutí.

„Ne, myslím že ne,“ odpověděl. Zazmatkoval, neměl mnoho času. V jeho ruce se objevil meč a modrovlasý, ne příliš silný muž, se vrhl na hraničáře. Ten to očekával. Pochva na jeho zádech už byla prázdná, a Hexagold stačil vykryt Artonův výpad.

Arton se stihl otočit, ale k válečnictví měl daleko. Poskytl Hexagoldovi dostatek času, na to aby se mohl připravit. Hex toho ale nemohl využít, byla to přece jen přesila tří na dva. Druhý Artonův strážce už něco o soubojích věděl.

Hexagold tančil ve stísněném prostoru. Dva kroky, výpad, otočka, vykrytí. Útočník zavrával a Hexagold ho složil levačkou. Pak mu Arton připomněl, že má za sebou čaroděje. Dva zelené blesky šly našťestí mimo. Hexagold provedl výpad na zbraň, ale Arton ji udržel. Navíc využil energii, kterou hraničář do úderu vložil, odrazil se a poslal Hexagolda na stěnu chodby. Ten něco takového od napůl podvyživeného čaroděje nečekal. Kde se proboha naučil tohle, blesklo mu hlavou, když jeho záda sténala.

Odrazil se od stěny, zato bleskům se už vyhnout nedokázal. V pravém boku vzplála bolest, a oslabila mu pravačku. S tím kouzlením by měl něco udělat. Jako hraničář znal několik kouzel pro magickou ochranu, ale na to teď nebyl čas.

Byla tu jediná možnost. Musel Artona zaměstnat. Nevěřil, že Arton znal všechny figle využívající energii protivníka. Spíš je jen někde okoukal. Musel se na to spolehnout. Vrhel se na čaroděje, teď si dával větší pozor na vedené údery. Změnil rytmus kroků. Naznačoval.

Provedl stejný výpad jako prve, ale nevložil do něj takovou sílu. Pouze naznačil útok. Arton mu tentokrát do cesty vložil jílec, aby si Hexagold naběhl na ostří. To byla chyba, protože Hex dokázal ze své pozice vyjít daleko rychleji než Arton. Meč zasáhla čaroděje naplocho a dost zprudka, takže to Artona docela zabořilo. Hex to opakoval ještě několikrát, z jiné strany. Arton neměl čas čarovat a o zbytek sil přišel ve zmatcích při krytí ran.

Opál právě dobojoval s jedním Artonovým strážcem. Ten druhý se pomalu sbíral ze země, ale Opál ho špičkou meče přesvědčil, aby to nezkoušel. Hexagold chytil Artona pod krkem a uhrančivě se mu zadíval do očí.

„Kde je,“ dýchl na něj.

Arton se chvíli snažil polknout, pak vyloudil několik nesouvislých zvuků. Hexagold ho pustil, ale špičkou jílice mu docela jasně vysvětlil, že by se neměl pohnout.

„Nerozuměl jsem ti! Proč jste ji unesli. Co tím sledujete?“

Chvíli se nic nedělo. Opál mezitím sebral oba protivníky a postavil je proti stěně opřené hlavou o zed’.

„Tak dobře hraničáři,“ podlehl Arton, „vyhrál jsi. Ale kde je Kate to vsutku netuším. Utekla do jeskyně a bojíme se o ni stejně jako ty.“

Hexagold ho jen pozoroval a nic neříkal. Vše ostatní se dalo vyčíst z jeho pohledu.

„Mysleli jsme si, že zachráníme další nevinou duši před upálením. Víš naše město by jí ochránilo...“ přestal, když si přečetl hraničářův pohled.

„Byl to sprostý únos!“ prohlásil Hex nakonec, „Sprostý! Kdybyste aspoň za mnou přišli, a dohodli by jsme se. Ale tohle bylo z jiného důvodu!“

Arton zase chvíli zíral do Hexagoldových očí.

„Tak dobře, zjistil jsme že Kate zdědila obrovskou moc po svých rodičích“

„Ty víš kdo jsou její rodiče? A kde jsou?“

„To bohužel ne, ale jeden byl člověk a druhý byl od nás, to víme jistě. Její moc se probudí v patnácti letech. Chtěli jsme ji na tu dobu připravit, chtěli...“

„Mlč už! Víím co jste chtěli. V tvém hlase cítím záchvěv hrdosti. Chtěl bys pomstu. Celá společnost vás vyvrhla na okraj, stejně jako tyto jeskynní lidi. Chtěl by ses jim pomstít! Chtěl bys využít každého zdroje síly i proti vůli té dívky. Pche jsi hlupák...“

Nevím jaké jsou vaše záměry, koho chcete dobýt? Nemůžeš dobít lidskou společnost, na to je vás málo“

„Jak víš kolik je nás!“

„No moc vás být nemůže, vidím jen, jak tahle hora je veliká. Ale na tom nezáleží. Výsledky už znáš, Kate ti utekla, protože zřejmě začala tušit oč jde.“

A co se týče patnáctého roku, něco už tuším a až přijde její chvíle, připravím ji, o to nemusíš mít strach...“ Hexagold se rozhlédl. „... napřed mi ji pomůžeš najít. Dělej!“

Robin a Kate procházeli domem. Měl mnoho místností a všechny byly vytesané do skály. Okna chyběla.

V jednom velkém pokoji se zastavili. Podél všech stěn bylo mnoho skříní s poličkami na knihy, uprostřed stál malý, kulatý stoleček a onu kýčovitou scénu dokreslovala váza s třemi červenými tulipány. Jak dívka později zjistila nebyly živé, ale z podivné hmoty a taky tkaniny. Skoro dokonalá napodobenina až na to že nevoněla. V pravé stěně od vstupu byl vtesán krb a v něm plápolalo několik plamíneků. Kouř a jiskry unikaly do přírodního komína, čímž se díky druhému komínu v protějším rohu místnosti měnil vzduch. Kate zaujala jedna zvláštnost v krbu. Zjistila, že uvnitř hoří černé kameny. Nikdy předtím tohle neviděla.

Před krbem, zády k dětem, stálo veliké křeslo s vysokým opěradlem, takže nebylo vidět, kdo na něm sedí. Než se stačili rozhlédnout, křeslo na děti promluvalo.

„No tak se nebojte, buďte jako doma.“

Jeho hlas byl starý, chraptivý a unavený. Kate se odvážně přiblížila ke křeslu, jako by mělo skrývat něco strašlivého. Robin ji následoval, přitom ji svíral ruku a nevědomky ji táhnul zpět. Obě děti se z půlky bály a z půlky byly nesmírně zvědavé. Blikající světlo ohně roztančilo stíny na opačném konci pokoje.

„Ale já nemám domov,“ řekla odvázně Kate.

Podlaha byla absolutně rovná a měkká. Ani takový materiál Kate nikdy neviděla. Celý dům byl plný podivných věcí, látek, či různých hraček, které neznala. Před krbem se na zemi roztahovala kožešina medvěda s tlamou rozevřenou a hrdě cenila své tesáky. Medvěda ještě znala, ale ne bílého. Křeslo se začalo pomalu otáčet a děti ponořeny do nejčernějších představ uvidělo něco zcela neočekávaného...

Vlastně je to docela zklamalo.

„Já vím,“ usmál se postarší muž, „přesto...“

Byl to obtloustlý muž s tváří plný vrásek. Jeho hlava byla holá jako lebka, avšak čelo měl svráštělé a mohl se pochlubit hustým plnovousem.

„Co ještě víte?“ podezíral ho Robin.

Muž dělal, jako by Robinovu otázku přeslechl

„Jak vám chutnalo zdejší oblíbené jídlo?“

„Ryby byly výborné,“ řekla Kate trochu nepřítomně.

„To jsem rád,“ zašeptal, „Poslední dobou mi nikdo neudělal takovou radost jako vy“

Nastalo ticho. Podivné hořlavé kamení občas prasklo a v krbu se zvedl nevelký oblak jisker, které si to namířily do komína. Robin přešlápl, něco mu říkalo, že by měl to ticho ukončit jako první.

„Opravdu vám děkujeme za jídlo, měli jsme...“ V danou chvíli ho nic lepšího nenapadlo. Kate mu našťestí skočila do řeči,

„Vy jste nás sem přenesl...?“ zeptala se. Tušila, že odpověď bude záporná.

Starý muž se rozesmál.

„Ale jděte, copak bych mohl. Jsem už starý a to by pro mě byl nadlidský úkol. Ne, kdepak. Jeden ze strážců vás našel spát v jeskyních. Řekl jsem mu, že se o vás postarám. Upřímně, spát v jeskyni nebyl dobrý nápad. Mohli jste se udusit a pak by váš spánek byl věčný.“

„Moc děkujeme,“ poděkoval Robin.

„Jak vám máme říkat?“ zeptala Kate.

„Bude mi stačit, když mě budete oslovovat jako svého strýce,“ usmál se pod vousy, „ a ty jsi určitě Kate, a ty Robin. Utekli jste z Blovenu“

V obou dětech hrklo. Jejich útěk byl tajný a pak, měli za to, že v jeskyních nikdo nebydlí.

„A jak tohle víte?“

„To je jednoduchý. Hledají vás Blovenští, vzbouřili kvůli tomu celé jeskynní město. Ale nebojte, nikomu o vás neřeknu a ten strážce taky ne, je to můj přítel.“

Robinovi to přišlo podezřele: „Proč to děláte?“

„Je nutné, aby všechna proč měla svá proto? Co když starý strejda hledá malé vychýlení ze linie svého šedivého života? Co když mě tenhle život omrzelo? Co když ...“ zarazil se na chvíli, „ ... bych se rád podíval ven?“

„Vás taky vězní?“ podivila se Kate.

„A nejen mě, celé jeskynní město je jedno veliké vězení.“

„Proč se proti nim nepostavíte?“ nechápal Robin, „kolik tady žije lidí?“

„To není tak jednoduchý chlapče. Nemáme se komu postavit, protože je to v nás. Jsme sami sobě věznicí. Tím nás učinil strach, stejně tak jako to udělal v Blovenu“

Robin byl více válečnické krve a věděl od svého původního otce, že není nepřítele, kterému by se nedalo postavit. Slova otce starému muži zopakoval.

„Tvůj otec je chytrý,“ uznal muž, „prozradím vám tajemství. Znáš cestu z tohoto podivného světa. Musím se připravit, jelikož zítra vyrážím. Předpokládám, že chcete jít se mnou.“

Obě děti přikývly.

„V tom případě se musíte připravit stejně jako já. Do zítra celý dům váš. V kuchyni jsem pro vás nachystal něco k jídlu. Chovejte se jako doma.“

S těmito slovy odešel do jednoho z pokojů, jenž se ukrývaly za všemi dveřmi na chodbě.

Kate vstoupila do knihovny. Chvíli pozorovala hořící kameny. Pak si všimla zásobníku, který stál opodál, naplněný po okraj černým kamením. Ohromně jí to fascinovalo. Vzala kámen do ruky a otáčela s ním. Byl zvláštní i na kámen, protože se lámal po rovných plochách. V některých kamenech se Kate vyznala, ale znala toho velice málo. Položila ho zpět a zjistila, že má ruce černé jako od sazí. Tleskáním se snažila zbavit se prachu na rukou, zbytek si otřela do šatů, které i tak byly dost špinavé.

Pak ji zaujala obrovská knihovna. Nikdy takovou neviděla, ale Hexagold říkal, že čarodějové mívají knihovny veliké. Že by to byl čaroděj? Knihy jí vždycky lákaly od doby, co ji Hexagold naučil číst. Četla sice mizerně, ale zato ráda. Vždyť, když už nic jiného, tak se tím mohla chlubit před prostými lidmi.

Vzala jednu knihu z police, kterou měla ve výšce očí. Přeslabikovala název, přitom jí největší problémy dělalo první slovo.

„PARADOX VÍRY A MAGIE“, tak to alespoň nakonec pochopila. To divné slovo „paradox“ neznala. Knihy bývají plné cizích slov, říkal Hexagold, ale není třeba se jich bát. Jejich význam musí pochopit právě čtením knih. Moc tomu nerozuměla, ale věřila svému příteli. Otočila na první stránku a pokusila se číst. Rukopis opisovače byl vcelku čitelný. Nedostala se ani na konec řádky, když ji vyrušil chraptivý hlas.

„Zajímají tě knihy?“

Kate se otočila a spatřila majitele domu.

„Vy jste čaroděj?“

„Změní se něco, když řeknu že ano?“

Kate mu věnovala nevinný pohled.

„Knihy jsou plné vědomostí,“ prohlásila.

„V knihách nacházím útěchu. Ano jsou plné vědomostí, ale i příběhů a legend.“

I tohle Kate věděla, ale v tuto chvíli jí to nepřišlo jako důležité.

„Čeho se vlastně jeskynní lidé bojí?“

Strýc se posadil do křesla a zamyslel se. „Kdysi jsme se báli zaslepené víry. A dnes... dnes se všichni bojí, protože prostě ztratili své naděje.“

„Vy jste ji neztratil?“

„Ale zajisté, už dávno. Ale přišel k nám muž z venku a přinesl lidem novinky. Ukazuje se, že svět se za tu dobu hodně změnil a mnoho z nás by opustilo toto místo, ale...“

„Proč jednoduše neodejdou?“

„Protože se bojí... je to složité. Žijeme tu už třicet let, a není jednoduché se prostě sebrat a odejít. Nikdo z nás nemá takovou odvahu,“ povzdechl stařec.

„Vy jste tu odvahu našel?“

„Ten muž byl hraničář. Obdivoval jsem jeho sílu, kterou mu dávalo mládí. Vyprávěl nám o svém slibu dívky, kterou chránil a vyučoval...“

Kate upustila knihu na zem. Strnula.

„Kde je teď? Musím ho najít!“

Stařec se malinko pousmál: „Proč?“

„Ta dívka z toho příběhu jsem já, to jste nevěděl?“

„Trochu jsem to tušil. To ale nic na našem plánu nemění.“

Kate stařec udivoval. Opravdu to nechápal, nebo si jen tak hrál?

„Musím ho najít, musím mu říct kde je,“ naléhala.

„Je mi to líto, Kate, ale tvůj přítel padl přímo do pasti. Do třicetileté pasti, které zde uvěznila nás všechny. Musíš si vybrat. Buď půjdeš zítra se mnou, nebo zůstaneš.“

Nemůže odejít, to mu muselo být jasné. Vždyť ona potřebuje Hexagoldovu ochranu. Všechno je její chyba, kdyby Hexagolda poslechla a nechodila daleko od hospody. Kdyby nedala na líbivá slova Gillian. Po tom co ji rozvázali, mohla by se zachránit. Na takové situace byla expert. Sliby Gillian zněly lákavě, skutečnost však byla zcela jiná.

Stařec ji pozoroval. „Ta kniha je vzácná,“ upozornil ji.

„Nemůžu s vámi odejít. Musím ho najít.“

„Co kdybys se ho pokusila přivolat.“

Kate na něj vyvalila oči.

„Jak? To přece nejde.“

„Ty to zvládneš Kate. Jsi přece hraničářka, ne?“ Pohládl ji po vlasech a dodal: „Zvládneš to, já to vím.“

Hexagold se mračil a úkosem sledoval Artona. Mladý čaroděj mu věnoval úšklebek. Opál se tvářil bezradně, stejně jako Artonův doprovod.

„Prohledali jsme okolí, ale tu cestu jsme nenašli,“ prohlásil Arton.

„A děti pochopitelně taky ne,“ ušklíbl se Hexagold.

„Poslední pochodeň,“ konstatoval suše Opál

„Tak to jsme v háji,“ zaklel Arton.

„Snad mi nechceš namluvit, že neznáte cestu zpátky?“ Hexagold to věděl dlouho, chtěl jen Artona trochu popudit.

Čaroděj mu věnoval uražený pohled.

„A co nějaké hledací kouzlo,“ navrhl hraničář.

Arton rezignovaně mávl rukou: „Je tu vysoká koncentrace magie. V tomhle šumu by nebylo nic slyšet.“

Hexagold si vzdychl. Ocítl se zase na začátku. Bloudil chodbami, které nikam nevedly, na cestu mu svítila světluška. Až na to, že za sebou táhl další čtyři hlupáky.

„Jen se soustřeď. Vzpomeň si na něj, na jeho postavu, jeho zvyky a myšlení. Vše co o něm víš se ti teď bude hodit,“ radil starý čaroděj Kate. Dívala se na plamen svíčky a pokoušela se proniknout do nejhlubšího podvědomí. Sama se o to už mnohokrát pokoušela. Při svých meditacích však nikdy nedokázala svým vědomím opustit svojí mysl. Hexagold říkal, že to není tak důležité umění, neboť znal mnoho hraničářů, kteří ho neovládali. A říkal také, že to může být nebezpečné.

Musím si věřit, musím si věřit, musím si věřit. Slova, která jí občas pomohla překonat onu pomyslnou hranici nemožnosti. Opakovala si tato slova i teď a přitom si snažila vybavit všechny zážitky z celého tříletého putování po světě s Hexagoldem.

Starý čaroděj zvedl pravou ruku, prsty přitiskl k sobě a dlaní se slabě dotkl temene dívčiny hlavy. Pod prsty prosvítalo žluté světlo. Kate si dotyk ani neuvědomila. Hranici nepřekonatelnosti náhle nechala za sebou, jako by do ní někdo strčil. Tam v úzké skulině jejího vědomí bývala vždycky tma, a Kate se bála do těch míst jen pohlédnout. A teď tam byla. sama v temnotě. Pomalu, ale zato znatelně začínala rozeznávat okolní svět. Dalo by se říct, že se rozkoukala, jenže tohle byl vnitřní zrak, kterým mohla vidět mysl jiných bytostí.

V okolí cítila mnoho cizích myslí, lidí kteří v jeskyních žili již nějakou dobou. Aura kolem těchto myslí byla velice slabá, jakoby tyto lidé postrádali nějakou duševní energii. Až jejich aura zmizí, lidé upadnou do žalu a lítosti a ve zbědovaném stavu jejich mysl odumře. Zatřásla se nad novými zkušenostmi. Mohla by myslím pomoci, ale na to teď neměla čas. Pátrala dál. Rozmístění těch světlých bodů v podvědomí zhruba odpovídalo vzdálenostem v reálném světě. Proto jí dalo velikou práci, než svého přítele našla. Znovu si připomněla tříleté zážitky a zkušenosti, až mohla s určitostí říct, čí mysl je Hexagoldova. Potom mu předala zprávu. Hexagoldova aura zablikala, musel ji tedy slyšet. Kate se začal vracet, doufala, že zná cestu.

Byla dvě nebezpečí. Jedno pramenilo z možnosti, že svou mysl nenajde. Vždy byla možnost, že dříve či později svou mysl najde, ale vědomí, které zůstane uvězněno v podvědomí nemá příliš času. Její aura by postupně bledla, až by se úplně ztratila. A Kate také. Druhé nebezpečí bylo méně pravděpodobné, protože tělo bez vědomí mohlo zemřít.

„Slyšel mě, slyšel mě,“ vykřikla, když se probírala z transu. Jak sebou škubla, ruka opřená o její hlavu sjela dolů na podlahu. S úlekem se ohlédla na čaroděje. Starý muž seděl opřen o opěradlo křesla, měl zavřené oči a nedýchal. Kate si uvědomila co se stalo.

Necítila lítost, bylo jí prostě nějak divně. Najednou měla hlavu plnou divných myšlenek, a zdálo se jí, že ji tyto myšlenky odstrkávají ven z mysli. Sebrala knihu, otevřela první stranu a přečetla ji. Žádné slabikování, žádné zadrhávání, prostě ji přečetla, jako by to vždycky uměla.

Paradox byl rozpor. Lidé se báli protože ztratili naději. Naději ztratil protože se báli.

Kate omdlela.

Hexagold odstrčil ubrečeného Robina a přiklekl ke spící dívce. Dýchala velice slabě a měla slabý puls.

„Zkoušel jsem ji probudit, ale...“ vzlykal Robin.

Hexagold s ní párkrát zatřásl, ale bezvýsledně. Několikrát se pokusil nahlédnout do její mysli, ale hodně se přitom mračil.

„Nespí, není tam,“ konstatoval, „buď chlap Robine a přestaň brečet. Pomůžu jí vrátit se.“ Zadíval se na Artona.

„Musím ji odnést do města. Kruh jí pomůže. Pokud možno rychle.“

„Jestli to je jediná možnost.“

„Jeden čaroděj zemřel, druhý nám určitě nepomůže. Ty sám nevíš co s ní je. Zato druidové dokáží přivést vědomí zpět. Chceš, aby Gillian ještě slyšela její smích?“

Poslední věta zabrala. Arton přikývl. Hexagold vzal Kate do náručí a spolu s Artonem opustili jeskynní sídlo starého čaroděje. Robin je smutně následoval. Před východem ze sálu však stála skupina strážců a Altadar.

„Pusťte nás, jde o život,“ zakřičel na ně Arton.

Starosta zavrtěl hlavou a zopakoval znova zákon úkrytu.

„To neexistuje výjimka? Ta dívka umírá!“ naléhal Hex.

„Co kdyby někdo onemocněl ze zdejších lidí?“ zeptal se Arton.

„Výjimka neexistuje, pokud potřebujete léčitely, máme tu tři.“

„Nám by se hodil druid.“

„Je mi líto pánové.“

Co teď? Hexagold odstoupil a naklonil se k Artonovi.

„Máš nějaký nápad?“

„Leda oklikou přes Bloven...“ navrhl. Hexagold ho nenápadně upozornil na stejně početnou skupinku strážců, stojící na opačném konci sálu. Posadil Kate na podlahu, přemýšlel. Altadar se na ně usmíval, jako by je vyzýval hrát s ním hru, kdo to déle vydrží. On sám byl ochoten tam stát do skonání světa. Z ubikací začali vylézat zvědavci. Hraničář je chvíli pozoroval a pak ho cosi napadlo.

„Hej lidi,“ zakřičel, sázeje na svojí autoritu, kterou získal prvním projevem,, máte poslední naději. Já a mí přátelé se chystáme odejít z tohoto místa. Kdo jde se mnou?“

Altadar se rozesmál. „Marná snaha. Tonoucí se stébla chytá.“

Hex se ušklíbl, ale neztrácel svojí jistotu.

Altadarovi umrzl úsměv na rtech. Z domů vyběhli lidé, i celé rodiny a během krátké chvílky vyrobili za hraničářem hlučný dav. Dobrá akustika hluk ještě násobila. Každý si neopomenul vzít louč a tašku přes rameno. Hexagold viděl i několik jedinců s batohy. To bylo neuvěřitelné, ti lidé snad byli připraveni, kdykoliv odejít. Proč to už neudělali dávno před tím?

Hexagold sebral Kate ze země a hlavou ukázal k východu. Přistoupil k Altadarovi, který spolu se strážci svými těly blokovali cestu ven.

„Odstupte!“ přikázal jim Hexagold.

„Nikdy“

Dav začal skandovat: „Chceme ven! Chceme ven!“

„Slyšíte je? Co s tím uděláte? Je vás...“ Hexagold si všiml, jak několik strážců přešlo na stranu lidí, „...málo,“ usmál se na Altadara.

Starosta vytasil meč a vyrazil na hraničáře s dívkou v náručí. Hexagold čekal všechno, zvíře zahnané do rohu většinou začne zmatkovat. Ač s plnou náručí, několika tanečnickými kroky se výpadu vyhnul. Rychle odložil dívku Robinovým nohám a už sahal pro meč. Avšak strážce Opál, jenž původně stál za jeho zády už starce odzbrojil a držel ho u zdi.

S dívkou v náručí vešel do chodby, cestu před sebou si nechal osvětlovat jeho spolehlivou světluškou. Arton ho následoval a radil mu cestu. Opál zůstal u vstupu a všem podpaloval louče.

Šli už asi půl hodiny, museli občas počkat, aby se srazili skupiny lidí do jedné velké. V jednom velkém, krápníkovém sálu je však překvapila obluda. Hexagold se s ní už jednou setkal, takže ho to moc nepřekvapilo. Altadar se nehodlal vzdát, a přestože prohrál, chtěl si pár oveček nechat. To se mu podařilo, velká většina lidí se obrátilo a zděšeně vyrazilo zpět. Jen několik odvážlivců zůstalo s Hexagoldovou skupinou, z velké části to byli muži.

Konečně je oslnilo denní světlo.

Kate otevřela oči a spatřila tvář Hexagolda. Usmála se, hraničář také. Rozhlédla se. Ležela na improvizovaném lůžku a kolem stálo devatenáct lidí. Devatenáct nejstarších hraničářů. Už to nebyly ty přísné pohledy, které znala, číšila z nich radost a uvolnění.

„Co se stalo? A proč...“ nedořekla. Hexagold jí položil prst na pusku.

„Odpočívej, vše se brzo dozvíš.“

Dva dny jí chodili navštěvovat, každý ji však odmítal říct co se s ní dělo. Po dvou dnech se již cítila silná a nevydržela v posteli.

„Dobře nedočkavče,“ usmál se Hexagold, „ukecala jsi mě.“

„Jsem jedno ucho.“

„Ten starý muž ti řekl, že našel cestu ven?“

„Ano,“ odpověděla pravdivě.

„V tom byl ten chyták. Byl už starý a bylo mu zřejmě líto, že poslední léta strávil v jeskyni. Nabízela se mu poslední možnost, mohl provést své poslední kouzlo. Ale ty jsi měla veliké štěstí.“

Kate na něj upínal svůj vykulený pohled.

„No, pak tě přinutil opustit svou mysl, abys mi mohla předat zprávu,“ pokračoval Hexagold,, trochu ti pomohl. Dál je to strašně jednoduchý. Během tvé nepřítomnosti se pokusil ukrást tvou mysl a zabrat si tvoje tělo.“

„To opravdu chtěl udělat?“ zamračila se Kate.

„Nevím jak, vím jen, že se mu to nepovedlo tak dokonale. Možná nám trochu pomohlo to, že patříš k jinému národu, který se tak liší od lidí. Ale nejen to, protože Robin mi prozradil, jako moc se lišíš od svého národa.“

„Vidíš, mně to nechtěl říct,“ mávla rezignovaně rukou, „strašně ráda bych někdy poznala sama sebe.“

„Slibuju ti Kate, že v tom ti rád pomůžu. Budem chodit po světě a pátrat po tvých rodičích. Najdeme je živé, či mrtvé a zjistíme něco víc o tvém původu.“

Kate se zatrásla. „Víš, Hexi, byl to děsný pocit, když jsem se vrátila z podvědomí. Měla jsem ve své hlavě strašlivý nepořádek. Ani jsem se tam nevešla, ztrácela jsem se. A pak...“ dívka se zamyslela, „...pak už si nic nepamatuju. Co se celou tu dobu dělo?“

„Někdy ti to povím, ale ...“

K lůžku přistoupil nejstarší hraničář a usmál se na dívku. V rukou držel nějaký svitek.

„...ale teď tě čekají povinnosti,“ dokončil Hexagold.

„Povinnosti?“ podivila se Kate.

„Kate...“ řekl nejstarší hraničář aby upoutal dívčinu pozornost a pak začal citovat text na svitku, „Velká rada se po dlouhé rozpravě rozhodla přijmout Kateřinu Seddingsonovou za právoplatnou členku kruhu hraničářů jako žákyni. Zároveň jí byl přidělen učitel, zde přítomný chodec Hexagold. Věřím, že nezklame naši důvěru a po ukončení výcviku se stane členkou kruhu jako chodkyně. Blahopřeji.“

Kate nezadržela slzy. Objala svého učitele a rozplakala se radostí.

„No, no, no,“ hladil ji Hexagold po hlavě, „tak si to tak neber.“

Náhle se Kate zarazila. Podívala se na předsedu s otázkou na jazyku.

„Jenže, jak může být Hexagold můj učitel, když byl vyloučen?“

Předseda se podíval na Hexagolda a oba dva se začali smát. Kate tohle nenáviděla. Čemu se smějí, řekla jsem snad něco špatně?

„Copak jsme někdy Hexagolda vyloučili?“ odpověděl jí předseda.

Kate si dala ruce v bok. „Vážně?“

„Hexi,“ mrkl předseda na chodce, „ty o něčem takovém víš?“

„Já? A co jako?,“ ubezpečil ho Hexagold.

Kate tohle nechápala. Možná že jen neměla smysl pro takový humor, možná proto, že byla příliš nezkušená, aby takovou legraci chápala. Doufala, že jednou to pochopí.

Nastal čas k odchodu. Dívka se už cítila velice zdravá a silná. Oblečená a připravená čekala na svého učitele v pokoji.

„Někdo na tebe čeká,“ řekl Hexagold, když vešel do pokoje.

„A kdo?“

„Nech se překvapit.“

Kate ho v duchu proklela. Proč je pořád tak tajemný? Kdo by ji mohl čekat?

Vešli do přijímacího sálu a dívka neskrývala překvapení. No jasně, jak mohla zapomenout. Teď po několika týdnech se jí vybavily všechny pozitivní vzpomínky na onu trojici, kterou spatřila.

„Zdravím tě můj broučku,“ přivítala ji Gillian s otevřenou náručí. Ač Gillian měla své chyby, dala Kate jednu cennou zkušenost. Velice jí chyběla matka.

Gillian objala dívku.

„Teď, když víme jaká je skutečnost, musíš nám odpustit ten únos,“ omlouvala se jí Gillian, „Věřím, že hraničář a jeho přátelé tě ochrání lépe než my, a že ti splní všechna tvá přání.“

„Víme, že máš radši dobrodružství a že nevydržíš na jednom místě,“ dodal Arton.

„Takže nás nebude mrzet, když zůstaneš se svým přítelem a na nás zapomeš,“ řekla Gillian se slzami v očích.

„Počkejte...“ zarazila se dívka. Ze svého vaku vylovila kapesník a když ho rozbalila, objevil drahokam z jeskyně. „Abych nikdy nebyla sama,“ zopakovala tu větu, kterou Gillian pronesla v diamantové jeskyni.

„Nikdy nebudu sama, neboť si vždy vzpomenu na vás. A když...“ nedokončila, protože dostala nápad.

„Vždycky jsem snila poznat své rodiče. Ale to je úkol velice těžký a svou rodinu chci už teď.“

Všichni ji napjatě sledovali.

„...Hexagold je jako můj táta, Gillian jako má máma,“ řekla.

Chvilí bylo ticho, a pak se všichni začali smát, včetně Kate. Arton se naoko zamračil: „Ale já a Gillian jsem už manželé.“

„A vadí to moc?“ zeptala se Kate.

„No Hexagold by si musel vzít Gillian za ženu a to už nejde.“

Hexagold na druhou stranu připustil, že zas tak marné by to nebylo. Ale pak se do přátelského hovoru

vložil se svým nápadem.

„Kate, a nebude vadit, když Gillian bude tvou tetou? Gillian má svoje povinnosti a nemůže s námi putovat po říši. A budeme se jako rodina scházet jednou za měsíc.“

„To by bylo báječné.“

Třetí postavou byl Robin, který doposud nepromluvil. Zdálo se mu, že teď nastala ta pravá chvíle na sebe upozornit.

„Kate?“

„Och Robine, zapomněli jsme na tebe,“ usmála se omluvně Gillian.

Kate objala Robina. „Za všechno ti děkuji. Buď navždy mým přítelem...“ uvolnila objetí, a zamyslela se, „... nene, buď můj bratr.“

Robin vzal dívku kolem ramen a prohlásil, „díky má milá sestro.“

„Mohl bych se účastnit některých vašich výletů,“ otázal se.

Kate se podívala na svého učitele s otázkou na očích. Hexagold pokrčil rameny: „Proč ne, ale musí být absolutně poslušný a dělat jen to co já řeknu.“

„Takže,“ ujal se slova Arton, „Měli by jsme to nějak oslavit.“